

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CTH\38CTH\

Fitxer 38CTH1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 639

Comissió de Territori i Habitatge

Sessió 38, dimecres 15 de juliol de 2026

Presidència de l'Il·lm. Sr. Joaquim Calatayud Casals

Sessió 38 de la CTH

La sessió de la Comissió de Territori i Habitatge (CTH) s'obre a ****. Presideix Joaquim Calatayud Casals, acompanyat del vicepresident, Albert Salvadó Fernández, i del secretari, Francesc Jesús Becerra Ramírez. Assisteix la Mesa el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Hi són presents [José Ignacio Aparicio Ciria](#), [Eva Candela López](#), [Neus Comes Pon](#) i [Manel Ezquerria Tomàs](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Montse Ortiz i Martí](#), [Judith Toronjo i Nofuentes](#) i [Salvador Vergés i Tejero](#), pel G. P. de Junts; [Ester Capella i Farré](#) i [Lluïsa Llop Fernández](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Àngels Esteller Ruedas](#) i [Eva García Rodríguez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Andrés Bello Sanz](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns; [Dani Cornellà Detrell](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Pablo Feu, jurista i autor de l'informe sobre la limitació de compres especulatives del Pla Estratègic Metropolità de Barcelona, davant la Comissió de Territori i Habitatge per a presentar l'informe (tram. 357-00982/15).
2. Compareixença d'una representació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya davant la Comissió de Territori i Habitatge per a presentar l'informe "La crisi de l'habitatge: respostes i propostes des del Tercer Sector Social" (tram. 357-01266/15).
3. Proposta de resolució sobre l'emergència d'habitatge a Salt i les mesures urgents per a garantir el dret a l'habitatge (tram. 250-00769/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 321, 74; esmenes: BOPC 354, 11).
4. Proposta de resolució sobre la necessitat de construir una passarel·la elevada per a vianants sobre les vies del tren a Tàrraga (tram. 250-00779/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 321, 94; esmenes: BOPC 354, 12).
5. Proposta de resolució per a incorporar el nom d'Aiguafreda a la senyalització ferroviària (tram. 250-00791/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació (text presentat: BOPC 327, 23).
6. Proposta de resolució sobre el finançament del transport públic urbà dels municipis capital de comarca (tram. 250-00792/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 327, 25; esmenes: BOPC 365, 22).
7. Proposta de resolució sobre la prioritització de les inversions a la carretera GI-555, entre la carretera N-II i Hostalric (tram. 250-00806/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 333, 46; esmenes: BOPC 365, 22).

38CTH 01.mp3

El president

Bon dia a tots. Si de cas, els diferents canvis de diputats que hi hagi als grups parlamentaris. Comencem per Junts.

Judith Toronjo i Nofuentes

Per part de Junts, la diputada Sònia Martínez, que arribarà en uns minuts, substituirà el diputat Salvador Vergés.

El president

Molt bé.

Eva?

Eva García Rodríguez

Sí, gràcies, president.

La diputada Montse Berenguer substituirà a la diputada Àngels Esteller, que s'incorporarà una mica més tard, avui.

Ester Capella i Farré

La senyora Montserrat Vergés ha sortit un moment, que anava a votar en una altra sala, substitueix a la senyora Lluïsa Llop.

El president

Molt bé.

El PSC?

Eva Candela López

Tenim una substitució, president, sí. La diputada Beatriz Silva substituirà a la diputada Neus Comas.

Gràcies.

El president

I els Comuns?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, gràcies, president.

Pels punts 1 i 2 jo mateixa, la diputada Susanna Segovia, substitueixo el diputat Lluís Mijoler. I aprofito per comentar el que ja hem demanat per correu electrònic, que és posposar el punt 3 per a la següent comissió.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies, diputada.

Bé, per tant..., per tant, donaríem ja per posposat el punt 3 i ara vaig a buscar els compareixents i hi comencem. Hem dit de fer quatre minutets, fem el mateix, de fer de l'intercanvi d'impressions, o voleu fer la intervenció, sent quatre minuts? *(Remor de veus.)* Intervenció de quatre minuts, quatre minuts fem intervenció i... *(Remor de veus.)* Sí, sí, sí, és que si no amb quatre minuts dius «Bon dia!» i ja... *(Remor de veus.)* Vinga, som-hi.

(Pausa llarga.)

Bon dia. En tot cas, són dues compareixences diferenciades, la primera compareixença la farà el senyor Pablo Feu, disposarà de vint minuts; seguidament, els diferents portaveus dels grups parlamentaris faran una intervenció de quatre minuts i després tindrà una resposta de cinc minuts el senyor Feu per comentar les diferents intervencions dels diferents grups. Una vegada hàgim acabat aquesta intervenció, la segona serà amb les mateixes dinàmiques amb vostè. Per tant, ara vostè, senyor Pablo Feu, té vint minuts per fer...

Eva Candela López

Perdó, president, és que havíem entès set minuts i ens semblava molt poc temps. Ens ha semblat entendre a tots els diputats que teníem set minuts i ens semblava molt poc temps, i anàvem...

El president

Qui set minuts?

Eva Candela López

Ells.

El president

No!

Eva Candela López

Doncs ens ho ha semblat a tothom, vol dir que no... Ja està, ja està, ja està (*remor de veus*) (*rialles*), són vint minuts, vint minuts per a cada compareixença?

El president

Sí, sí, sí.

Eva Candela López

Val, perfecte.

Gràcies.

El president

Sí? Continuo viu? Vinga, doncs. (*Rialles.*)

Bé. Molt bé, doncs, senyor Pablo, quan vostè vulgui apreti el botonet aquest d'aquí i pot començar la intervenció.

Pablo Feu

Gràcies. Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, moltes gràcies per permetre'm comparèixer davant de la Casa de les Lleis i explicar un informe que vaig fer amb motiu d'una sol·licitud per part del Pla Estratègic Metropolità en el que em van fer una pregunta, una pregunta estrictament jurídica, en el que el plantejament era si es podien establir una mesura legislativa consistent en adquirir habitatges només per a qui vagi a viure amb ells.

Des de l'àmbit estrictament jurídic, que és l'únic en el que jo..., sobre el que jo puc parlar, la meva conclusió va ser que sí, sempre i quan es vinculés a una zona de mercat residencial tensionat de la prevista a l'article 18 de la Llei estatal de l'habitatge, i el plantejament de la mesura era, doncs, diferent en funció de si l'habitatge era un habitatge independent o si l'adquisició era d'un edifici sencer d'habitatges. En el cas dels habitatges independents, el plantejament era que només

els podria adquirir la persona que vagi implantar la seva residència habitual. Com els edificis sencers estan compostats de més d'un habitatge i, per tant, no es pot complir aquesta condició, la idea era que es podrien adquirir, però s'haurien de destinar necessàriament a habitatge habitual de qualsevol tercer en règim d'arrendament i de renda limitada, perquè la renda limitada és pròpia de les zones de mercat residencial tensionat.

Aquesta mesura preveu la possibilitat d'adquirir segones residències, una única per a propi ús i en un altre municipi diferent del domicili de l'adquirent, i també es permet adquirir habitatges per a persones amb relació de parentiu en segon grau de parentesc i primer d'afinitat.

Els explico que aquesta mesura se les he resumit

Fitxer 38CTH2

és una mesura temporal, per tant, acotada en el temps i en l'espai, i és..., d'això depèn, i és una mesura estrictament urbanística. Però m'agradaria començar des de l'àmbit jurídic explicant què requereix una mesura limitativa del dret de propietat, requereix quatre requisits. El primer és que existeixi una causa objectiva perquè aquesta mesura es pugui implementar; el segon és que la mesura limitativa no ha de ser tant limitativa com fer reconeixible el dret de propietat que limita; el tercer requisit és que ha de quedar acreditat que sense l'adopció de la mesura es produirà una lesió irreversible en l'interès general; i el quart requisit és que ha d'establir-se sempre a través d'una norma amb rang de llei, perquè el dret de propietat és un dret fonamental protegit en l'àmbit constitucional.

Si em permeten, analitzarem requisit per requisit. El primer és si existeix o no una causa objectiva de necessitat. La meva conclusió va ser que sí, existeix una situació crítica d'accés a l'habitatge, és una situació prou coneguda, advertida pel Parlament Europeu des de fa més de tretze anys, amb tres resolucions, la primera, d'11 de juny del 2013, una resolució en què s'insta als països membres a posar veda a l'especulació, es parla per primera vegada d'especulació com a problema en matèria d'habitatge. La segona resolució és de 21 de gener de 2021, en què es torna a instar als països membres des del Parlament Europeu per adoptar mesures adequades

per contrarestar les inversions especulatives, i l'última, de l'any 2025, insta ja d'una manera, amb més premura, a interposar..., posar salvaguardes contra les adquisicions especulatives, directament per adquisicions especulatives a curt termini, incloses les operacions de revenda ràpida. Aquesta situació de crítica d'accés a l'habitatge ha estat reconeguda també pel Tribunal Constitucional en la recent sentència del 2024, que va declarar constitucional la mesura limitativa de les rendes de lloguer en les zones residencials tensionades. Per tant, existeix una causa objectiva de necessitat d'actuar.

Voldria que centrant-nos en el nostre àmbit veiessin uns quadres molt il·lustratius (*l'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió*) que estan elaborats per la ponent que m'acompanya al costat, curiosament. Ella és presidenta de l'Observatori Metropolità de Barcelona, del qual tinc l'honor de ser membre. És un quadre molt gràfic i molt il·lustratiu que parla de l'àmbit de Catalunya i parla de l'àmbit de Barcelona com a primera ciutat capital de Catalunya. Veuran diferents colors de diferents línies. Les línies de color verd, blau i morat són les que parlen de l'accés a l'habitatge a través de diferents règims. El morat és a través del lloguer, el verd a través de compra d'obra nova i el blau és el preu de segona mà, mentre que el groc és el que parla de les rendes bàsiques de butxaca de les famílies en un període molt llarg, del 2000 al 2023, molt il·lustratiu. En aquestes gràfiques veuen molt clarament la primera època, del 2000 al 2007, el que irònicament anomenem «l'època de la dècada prodigiosa», la dècada en què es deia, des de les institucions de l'Estat, que qui no comprava habitatges era perquè no volia, perquè hi havia possibilitat d'endeutament. Del 2007 fins al 2014 és l'època de la crisi financera on cau tot, i a partir del 2014 comença l'època de la remuntada fins a l'actualitat.

Com veuen, aquestes línies mostren dues tendències. Les tendències de les línies verda, blava i morada demostren l'evolució dels preus d'accés a l'habitatge, per tant, pugen. L'altra són les rendes..., la capacitat adquisitiva de les persones per poder accedir a aquests habitatges. Hi poden haver dues dinàmiques, aquí, o bé que s'apropin les línies de color, les verda, blava i morada cap a la groga, indicaria que els preus estan baixant i per tant estan fent més fàcil l'accés a l'habitatge, o que la que puja és la groga. Si la que puja és la groga, compte!, vol dir que la població està

sent substituïda, vol dir que hi ha més capacitat de renda, no perquè s'incrementin les rendes de butxaca, sinó perquè se substitueix a les persones que volen accedir a l'habitatge. Aquesta tendència a l'any 2024 –aquest és un quadre d'actualització– demostra com que la que està pujant és la gropa. Per tant, el problema s'està fent, s'està advertint com extraordinàriament perillós.

Si anem a la ciutat de Barcelona, a la ciutat de Barcelona veiem una separació molt alta, és a dir, que l'índex de preus és altíssim, és un preu semblant al que hi havia abans de la crisi de la bombolla immobiliària, i com veuen, les rendes de butxaca estan creixent molt ràpidament en l'últim any. Aquest és un mapa..., un quadre que requereix explicació perquè sembla que sigui d'un psicoanalista psiquiatra, però els asseguro que té una explicació lògica, és el que explica el segon requisit.

El segon requisit és el de l'existència d'una lesió irreversible per l'interès general, que al meu judici existeix, aquest risc existeix. Està dividit en dos parts, la causa i l'efecte. La causa, per mi, d'acord amb les meves observacions, és triple. En l'última dècada s'ha produït un enduriment de les condicions d'accés a les hipoteques després de la crisi financera del 2008. Els bancs van decidir que no es tornaria a repetir la crisi que quasi els deixa..., els desmunta, una crisi provocada perquè s'havia deixat massa diners a massa insolvent. Per tant, es demana ara per comprar un habitatge que estigui com a mínim el vint per cent estalviat. Això en el sector mig és molt difícil, amb les persones que s'acaben d'emancipar és molt difícil. Per tant, això ha provocat un trasllat massiu del mercat de compra al mercat de lloguer, i per llei d'oferta i demanda, que és una llei econòmica, quan algú demanda alguna cosa d'un producte, aquest producte puja de preu. Tinc un economista al costat i per tant, parlar d'aquestes coses és complicat per part d'algú que només és advocat, però aquestes coses que ens van ensenyar d'economia bàsica també ens van ensenyar que els preus s'estabilitzen quan algú decideix que ja no paga més per un determinat producte, perquè llavors el productor diu: «o me'l menjo o no el col·loco, i per tant, estabilitzo preus».

Aquí passa una cosa, i és que s'han succeït altres dues situacions, la B i la C, que és, s'ha incrementat l'interès per les nostres ciutats –i quan estigui acabada la Sagrada Família els asseguro que encara s'incrementarà més–, la revolució

tecnològica digital possibilita que algú pugui treballar des de lluny d'on viu, i jo si fos suec i estigués fart que a les tres de la tarda a l'hivern es fes de nit m'agradaria treballar en un lloc com Barcelona, que és un lloc amb una temperatura més agradable, amb una vida més agradable i per tant, segurament em traslladaria a viure aquí. Això genera un fenomen que és el fenomen dels expatriats (els *expats*), o els nòmades digitals. Què provoca, això? Provoca una demanda global pel mateix objecte, l'habitatge, de tal manera que l'habitant local amb menor capacitat adquisitiva no pot estabilitzar els preus, no pot dir-li al productor «jo ja no pago més de 1.200 euros, de 1.400 euros de renda», perquè hi ha algú que està disposat a pagar 3.000. I mentre això passi, el problema es mantindrà.

Per tant, veuen que l'habitant local amb les dues fletxes vermelles que surten cap a baix té dificultats en el mercat de lloguer, té dificultats en el mercat de compra, perquè té un competidor que és el color mostassa, turistes, nòmades digitals, que tenen major capacitat de renda, s'incrementen els preus i això genera una alta rendibilitat. L'alta rendibilitat és el que fa atreure inversions immobiliàries. Com que hi ha una rendibilitat alta, hi ha un incentiu per comprar habitatges per posar-los en lloguer alt, perquè donen una rendibilitat de dos dígitos. Per tant, l'habitatge es converteix en un focus d'inversió. I això provoca un altre fenomen, i és que l'habitant local, que no pot competir amb aquests preus, hagi de marxar a un altre ciutat, preferentment allunyada de la que treballa i preferentment mal comunicada, perquè aquestes són les que tenen el preu adient que pot pagar.

El problema és que, com que hi ha molta demanda en aquests llocs de fugida, el fenomen es replica i per tant, en aquestes ciutats d'acollida tornen a incrementar-se els preus per la llei econòmica d'oferta i demanda. Aquest és un fenomen, crec que constatat i objectivat, i amb dades de l'APC i amb dades..., s'han creuat dades tant a Catalunya com a Espanya, que diuen que a Catalunya s'ha incrementat en un any, l'any 25 en un onze per cent el preu..., el volum de les transaccions immobiliàries, i s'ha incrementat gairebé en la mateixa proporció al preu d'adquisició. Això vol dir que si es compra més i més car..., perdó, si es compra més car i es compra més, vol dir que hi ha algú que pot pagar aquests preus. Això vol dir, requereix una necessitat d'intervenció perquè s'està produint un efecte doble prohibit per l'ordenament jurídic: un és especulació en matèria d'habitatge, que ho prohibeix la

Constitució, l'article 47, i l'altre, es produeix una vulneració clara i oberta a un principi rector de l'urbanisme, que és el desenvolupament urbanístic sostenible. Això està prohibit per llei. Aquest article, l'article 3..., ara entrarà a aquesta vulneració, és el que fa –arribem a l'última part d'aquesta diapositiva– la necessitat d'intervenir el mercat immobiliari. Quines són les..., els, diguéssim, els arguments jurídics? Bé, tenim diverses normes. Comencem per les de rang constitucional, la propietat privada reconeix. Però aquesta propietat privada està llimada per la seva funció social, és a dir, els drets que s'abordin en diferents lleis delimitarà el seu contingut. L'article 47 estableix l'obligació que els poders públics regulin el sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació. I l'article 128 de la Constitució diu que tota la riquesa del país, fins i tot la que genera el mercat immobiliari, ha d'estar subordinada a l'interès general.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix exactament el mateix, diu que les persones tenen dret a accedir a un habitatge i els poders públics han d'establir una llei que garanteixi aquest dret quan està en perill. Doncs bé, si anem als principis bàsics del dret urbanístic, veiem que l'actuació del mercat que abans els explicava està provocant una vulneració del principi rector d'urbanisme que prohibeix la dispersió territorial, és a dir, la necessitat de marxar de la ciutat, i la descohesió social, garantir que les ciutats tenen sempre garantits el règim de renda per a tothom. Rendes baixes, mitjanes i altes, no només rendes altes. Si el mercat posa els preus, només les rendes altes poden accedir, amb la qual cosa es canvien moltes dinàmiques, i entre elles les dinàmiques electorals de principis democràtics, perquè una homogeneïtzació de rendes provoca una homogeneïtzació de vot, és a dir, si només hi ha rendes altes, el vot serà del que vota les rendes altes. La mixtificació no està feta per casualitat, és una garantia d'un principi democràtic.

La llei catalana, quan parla del desenvolupament urbanístic sostenible, diu exactament el mateix, que els models d'ordenació sempre han de garantir que s'eviti la dispersió del territori i s'afavoreixi la cohesió social. L'exercici de les competències urbanístiques ha de garantir sempre l'objectiu de desenvolupament urbanístic sostenible. Com que tenim el Decret 305, que és el reglament que desenvolupa la llei exactament igual, i la llei de sòl estatal, el que estableix és que l'ordenació territorial i urbanística són funcions públiques, per tant, no són susceptibles de

transacció particular. El mercat immobiliari no pot decidir els models d'ordenació, qui l'ha de decidir sempre és el poder públic i d'acord amb l'interès general, el mercat immobiliari no pot imposar models d'ordenació. Quan això passa la llei, l'article 2 de la Llei urbanística catalana, diu que els les administracions públiques poden..., tenen eines per actuar, i de totes les eines que té hi ha una, i cito textualment, és:

Fitxer 38CTH3

«intervenir en el mercat immobiliari». Per tant, davant d'una disfunció urbanística com la que els ha explicat, la llei obliga als poders públics a intervenir en el mercat immobiliari per reconduir aquesta disfunció urbanística.

El que cal fer és determinar si aquesta intervenció s'ajusta a la Constitució i s'ajusta al reglament europeu. Doncs bé, la que està pensada, la que els explicava al principi, està vinculada a una zona residencial tensionada. No hi ha limitació de preu de transmissió, per tant no hi ha prohibició ni imposició de res, simplement una vocació d'utilització del destí temporal per a una situació d'emergència objectiva, objectivada i justificada, que, com ens explicava, permet imposar que durant un termini de tres anys, el que dura la zona residencial tensionada, les adquisicions es facin només per a qui vulgui viure en ells. No pot alterar el contingut essencial del dret de propietat, per tant, no pot incidir en qüestions bàsiques de contractació, i aquí no incideix perquè no es dissenya cap tipus de contracte, simplement es diu, es destina a l'ús.

Quant el quart requisit que s'ha d'establir mitjançant una norma amb rang de llei, aquí són les diferents normes amb rang de llei que existeixen, en aquest cas, el que s'està fent és una modificació de la Llei d'urbanisme, aquesta modificació de la llei d'urbanisme –perquè la mesura és urbanística– el que vol és assegurar el desenvolupament urbanístic sostenible. Com que està posat en entredit el que se li diu és, utilitzo el mecanisme de la intervenció en el mercat immobiliari que la llei m'habilita per reconduir aquesta situació limitada en el temps i en l'espai.

L'habilitació europea, d'on ve? Doncs bé, no només del Parlament Europeu, perquè en aquelles resolucions que ja els hi he explicat, el que passa és que aquesta regulació *soft* és regulació no vinculant, però en canvi, la del Consell de la Unió Europea sí que és vinculant. Com ho ha fet? A través de la implementació d'una directiva. Aquesta directiva és vinculant. Diu que ningú s'ha de garantir, perquè el tractat fundacional de la Unió Europea és garantir sempre la lliure circulació de persones, mercaderies i capitals, aquesta directiva està transposada en una llei, la Llei 17/2009 –acabo de seguida, senyor president–, aquesta llei és imperativa, ningú pot establir requisits que impedeixin aquesta lliure circulació, llevat, llevat, i ho diu la directiva europea, llevat causes justificades d'interès general, i cita expressament la Directiva i la Llei de transposició 17/2009, diuen que l'urbanisme és una causa d'exempció dels requisits. Per tant, l'urbanisme és el mecanisme adient, perquè Europa ho permet, perquè el nostre ordenament nacional ho permet, per establir límits dintre de l'àmbit constitucional.

Insisteixo en què l'habilitació constitucional existeix, i lamento haver fet aquesta exposició tan atropellada, indicar-li a un advocat que sigui sintètic és una utopia, he intentat ser-ho, espero haver pogut explicar o aclarir els seus dubtes, i en qualsevol cas, em quedo amb les preguntes que vulguin formular.

El president

Molt bé, senyor Pablo Feu. Per tranquil·litat seva ha sigut, ha sigut molt..., s'ha entès perfectament.

Pablo Feu

Moltes gràcies, molt amable.

El president

En tot cas, ara passariem la paraula a la diputada Susanna Segovia en nom dels Comuns. Quan vostè vulgui.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president.

Agrair també al senyor Pablo feu la seva intervenció. Jo crec que ha sigut clara, donada la complexitat del tema. Em sembla que tindrà més dificultats per ajustar els cinc minuts que tindrà per respondre a tot el que li puguin dir els grups.

Nosaltres volem posar sobre la taula que vam demanar aquesta compareixença perquè ens interessava molt, evidentment, que es presentés un informe que és la base de la mesura, que a més a més ara mateix estem debatent al Parlament, que és una proposició de llei de lectura única, que d'alguna manera el que fa és recollir el que es plantejava en aquest informe i fer aquesta modificació legal per tal que a Catalunya, a les zones de mercat tensionat, es pugui aplicar aquesta limitació de la compra quan no sigui per anar-hi a viure.

Ens interessava també que vingués, perquè crec que és important que donem aquí al Parlament, puguem escoltar a persones i a institucions que treballen amb recursos públics i per l'interès públic, i crec que l'Observatori Metropolità de l'Habitatge és un exemple i que el Pla Estratègic Metropolità també ho és, perquè al final són estudis que nosaltres entenem que no responen a uns interessos privats que hi pugui haver al darrere i que, a més a més, tenen la capacitat de fer aquest estudi jurídic absolutament fonamentat, sense estar pensant quins interessos privats poden haver-hi darrere dels estudis que es fan, que a vegades això ens acaba passant, que tenim informes i informes i és important veure qui hi ha darrere dels informes i dels contrainformes en aquest sentit.

Com que tindrà moltes preguntes per fer i jo sí que volia entrar d'alguna manera, doncs, que ens pugui explicar, quan respongui a les preguntes, realment aquesta necessitat d'utilitzar l'urbanisme, que ja ho ha explicat normativament, com l'urbanisme pot ser una eina per garantir el dret a l'habitatge, aquesta idea, a través de l'urbanisme s'ha de poder ordenar i garantir que la població d'un lloc hi pugui viure, que és una mesura que, com vostè deia, és temporal, limitada a la declaració d'emergència i de zones de mercat tensionat i que, per tant, sí que és veritat que tindria una durada limitada en funció fins que hi hagi lloc, ciutats que surtin de la zona i ja no estiguin en aquesta situació d'emergència.

Preguntar una miqueta també en quin seria el mecanisme per aprovar, un cop s'aprovi aquesta llei, perquè això pugui fer-se efectiu, els diferents municipis que

estan declarats com a zona de mercat tensionat. I també una de les qüestions que ens trobem que a vegades podem legislar, però després s'ha de fer una capacitat de fiscalització que realment es compleix, per tant, sí que seria necessari també saber com creu vostè que des dels poders públics es podria, d'alguna manera, garantir que, un cop s'aprovi aquesta modificació del decret d'urbanisme per poder evitar o limitar la compra de l'habitatge que sigui només per viure-hi, com es podria garantir des dels poders públics que això després es compleixi? Perquè estem veient com, per exemple, amb la contenció de rendes està havent-hi importants infraccions i no s'està acabant de posar les sancions necessàries per acabar amb elles.

I una última qüestió també, i és, com que tindrem el debat que estem tenint, el debat i el debat de lectura única ja vam veure sobre la suposada inconstitucionalitat de la norma perquè vulnera el dret a la propietat privada, vostè ja ha posat quins són justament els articles constitucionals que la garanteixen, però també li volia preguntar una mica sobre la doctrina del Constitucional, que recentment també, tant pel que fa a les zones de mercat tensionat com, per exemple, el decret que regula els habitatges d'ús turístic a Catalunya, d'alguna manera, ha acabat avalant que aquest interès superior de garantir l'accés a l'habitatge situat en un context temporal i en un context geogràfic acotat sí que permetria aquestes mesures que són d'intervenció en el mercat de l'habitatge.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Segòvia.

I ara, seguidament i en nom de Junts té la paraula la diputada Toronjo. Quan vostè vulgui.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Molt bon dia, Senyor Feu, i gràcies per aquesta compareixença, l'exposició i la presentació de l'informe.

Crec que compartim tots el diagnòstic, i és que hi ha una greu crisi d'habitatge. De fet, ens parlava d'aquesta crítica advertiva que hi havia per part dels poders

europaus, també de la situació que estem vivint i com afecta a tantíssimes famílies joves per poder mantenir els seus habitatges, però també per a l'accés.

Però el debat està i sobretot se centra en com resolem aquestes dificultats i aquí és on se susciten alguns dubtes, no només a través de l'exposició que avui hi pugui haver o el debat parlamentari en aquesta comissió, sinó també vinculat directament a una proposta, amb una llei presentada a les darreres setmanes i amb aquest tràmit d'urgència, com comentava la diputada que ens ha precedit la paraula.

Però també cal tenir en compte com en menys de dos anys hem tingut fins a cinc modificacions en matèria d'urbanisme, en matèria d'habitatge que estan alterant també aquests problemes i que en lloc de resoldre'ls estan dificultant aquest accés i aquesta continuïtat a poder mantenir les nostres llars. I aquí es plantegen diferents qüestions, es limita qui pot comprar un habitatge, hi ha el debat sobre amb quina finalitat es pot fer, no són qüestions menors, estem parlant del dret a la propietat, inclús podríem arribar a parlar del dret a l'herència i d'una intervenció directa, com s'ha produït en diversos moments, sobre el lliure mercat.

De fet, en el mateix informe vostè reconeix que una limitació excessiva podria arribar a fer irreconeixible el dret a la propietat i per això creiem que avui una de les preguntes clares ha de ser si una mesura d'aquesta transcendència es pot tramitar per urgència, amb lectura única, sense escoltar el món local, sense escoltar els actors principals, inclús els experts, com vostè, com a advocat, i sobre altres persones que també han legislat al respecte, i sense aquest debat profund que ens ha de permetre articular aquesta proposta. Una mesura que s'ha de desprendre i després ha de garantir unes eines a nivell municipal, amb 291 municipis que haurien de tenir aquesta aplicació i que segurament s'ha fet des d'una òptica molt central parlant del cas de Barcelona i que potser també caldria abordar a nivell comparat, a nivell europeu sobre els debats que estan havent-hi amb la limitació d'aquest tipus de restriccions i les experiències que podríem analitzar.

En aquest sentit avui també, si dona temps amb les respostes, voldríem fer referència en el cas concret dels Països Baixos, que també s'han aplicat limitacions de la compra d'habitatge per destinar-los al lloguer i els resultats no han estat els esperats; de fet, hi ha hagut un increment dels preus del quatre per cent i ens

preocupa i creiem que també és important en aquest argumentari tenir-ho en compte per l'impacte que pugui tenir sobre la norma.

També, per altra banda, caldria puntualitzar sobre alguns conceptes, des del concepte de què vol dir especulació, què vol dir gran tenidor, què vol dir petit propietari... Gran tenidor hem vist com, mentre a Espanya el Congrés es debatia sobre deu habitatges, aquí hem baixat fins a cinc, podria ser fins a quatre, tal i com anem amb les modificacions d'aquesta legislatura. Podria baixar inclús fins a menys, aquest límit, i en tot plegat cal un debat acurat i no més canvis de rumb i de timó.

I també en el cas concret de Barcelona, perquè si estem parlant principalment de la ciutat, cal també parlar d'aquestes operacions sobre edificis sencers on hi ha instruments urbanístics i municipals per a poder actuar i sobre si estan o no funcionant. Algú autoritza aquelles obres majors, ja siguin els governs municipals, actuals o els anteriors, no només a nivell tècnic, sinó per la responsabilitat política que tothom hi té al capdavant. I per això també avui volem posar èmfasi amb més oferta, amb més parc públic i amb quines mesures realment cal centrar-nos per abordar aquesta crisi de l'habitatge, i si creuen que aquest impacte serà directe al llarg d'aquests tres anys d'aplicació de l'instrument que actualment es regularitza per a aquests 291 municipis, o si estem parlant de mesures a llarg termini i que, per tant, els resultats no es podran veure en aquest curt termini que necessitem perquè la crisi de l'habitatge pugui tenir una solució imminent.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Toronjo.

I seguidament i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Capella.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Molt bon dia diputades i diputats. Gràcies, senyor Feu, per la seva compareixença, pels informes que ha anat elaborant al llarg d'aquest temps.

Sap que des d'Esquerra Republicana compartim plenament el diagnòstic de fons, vivim una emergència habitacional. L'accés a l'habitatge avui és un dels principals reptes que tenim com a país la societat i el país sencer, i que condiciona

l'emancipació dels joves, la cohesió social, l'accés a l'habitatge del conjunt dels ciutadans i ciutadanes, el fet de poder formar una família i, per tant, també la perspectiva de tenir un futur digne per a la immensa majoria dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. És a dir, que condiciona la igualtat efectiva, com vostè apuntava en el seu informe, la igualtat efectiva dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I compartim també una idea que és essencial i bàsica i que crec que cada vegada tothom comparteix de forma més generalitzada: l'habitatge és per viure-hi i no és per especular que hi ha un dret a l'accés a l'habitatge i per tant, a tenir un sostre, perquè és la porta que obre tots els altres drets o permet accedir a tots els altres drets, i el que no existeix, i el que no hauria de fomentar-se és la possibilitat de tenir dret a l'especulació, que sembla que en alguns discursos al llarg d'aquests anys s'ha anat instal·lant que especular era bo i que la millor inversió que podia fer com a actiu financer qualsevol persona era la compra de l'habitatge per continuar alimentant aquesta bombolla permanent.

Per tant, Esquerra Republicana estarà al costat de totes aquelles mesures que siguin efectives per combatre aquesta compra especulativa i aquest convertir l'habitatge en aquest instrument financer d'alta rendibilitat i a molt curt termini. Per tant, nosaltres hi serem, i també hi serem en el sentit i en la manera de pensar que la norma ha de ser rigorosa

Fitxer 38CTH4

ha de ser una norma sòlida que sigui no vulnerable, sabent també que això en dret és un oxímoron, moltes vegades. Per tant, ja hi poso la tireta abans de la ferida. És evident que hem de buscar la robustesa d'una norma que ens permeti fer efectiu allò que perseguim: que l'habitatge sigui una garantia per al conjunt dels ciutadans, l'accés a l'habitatge i, per tant, convertir-lo, treballar-lo perquè sigui un dret fonamental i, per tant, no ens podem conformar amb una norma molt ben intencionada que sigui el primer titular d'un diari, perquè sense la possibilitat de fer-la efectiva el que fem és no garantir un dret i frustrar a una immensa majoria de ciutadans i ciutadanes. Per tant, ambició contra l'especulació i màxim rigor perquè

allò que aprovem sigui efectivament aplicable. Per tant, jo li faré qüestions que van en la línia, algunes qüestionant si la legislació urbanística és l'instrument vàlid.

En primer lloc, si la legislació urbanística en què se sustenta la seva tesi és plenament desplegable des de l'autogovern de Catalunya i, per tant, aquesta seria la primera pregunta. La segona, per què una norma de caràcter urbanístic, quan s'està tocant alguns aspectes del dret de propietat i que tenen una configuració des del punt de vista del dret civil i de les obligacions i contractes?, és la segona pregunta que plantejo, és a dir, si perquè hi ha una part de contingut material que té regulació en l'àmbit del dret civil i del dret civil propi de Catalunya.

I en tercer lloc, vostè defensa que la mesura supera el test de proporcionalitat. Jo li faig una pregunta, que no té per què ser incompatible, però hi ha d'altres mesures que podrien ser molt més efectives, molt més eficaces i a curt termini, com podria ser, i com que vostè és jurista (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, president– com que vostè és jurista, sap que el sistema tributari es fonamenta també en la tipificació i la regulació dels tipus tributaris. Per tant, la fiscalitat no seria una fórmula més per desincentivar a l'hora de la compra especulativa? És a dir, no és el mateix comprar el primer habitatge per viure-hi que comprar-ne uns quants per especular i, per tant, aquí el sistema tributari i la fiscalitat hi podria jugar un paper rellevant com a element dissuasori de l'especulació. En quart lloc, vostè converteix jurídicament la voluntat de destinar un habitatge a residència habitual en una obligació objectiva i verificable. Com ho fem? Voldria que em precisés aquest tema –i ja acabo, president. I finalment, si aquest Parlament vol aprovar una norma que sigui molt, molt, molt ambiciosa i que tingui plena efectivitat, com apuntava la portaveu dels Comuns, digui'm tres requisits que la facin, que hauria de tenir la norma per fer-la invulnerable. I ja acabo, president.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada Capella.

I seguidament, i en nom del Partit Popular, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyor Feu, per la seva exposició, per la seva explicació d'aquest informe del qual nosaltres hem donat, com no podia ser d'una altra manera, bona lectura.

I jo li haig de dir que el debat no és si existeix un problema d'accés a l'habitatge, com el seu primer requisit que avui ens explicava i que surt en aquest informe, doncs, aquest debat està pràcticament superat, aquest diagnòstic el compartim absolutament tothom, tots coneixem l'afectació que està tenint en els joves i a les famílies l'accés a l'habitatge, per tant, aquest no és el debat. El debat és si sota el pretext de la funció social de la propietat es pot arribar a buidar de contingut un dret a la propietat reconegut per la Constitució i, al nostre entendre, la resposta és rotundament no. Perquè en el seu informe parteix d'una premissa que nosaltres considerem jurídicament equivocada, i és que converteix la funció social de l'article 33.2 de la Constitució en una habilitació pràcticament il·limitada perquè l'Administració decideixi qui pot comprar, a quin preu, per fer què, a on i de quina manera. Però la funció social, senyor Feu, delimita la propietat i s'ha de justificar i ha de ser proporcional.

Per tant, això és el que fan les seves mesures que vostè defensa en aquest informe i que nosaltres no compartim de cap manera. Perquè estem parlant de condicionar la compravenda mateixa, és a dir, de decidir qui pot comprar un immoble, qui n'ha de fer ús, impedir-ne negocis jurídics determinats i fins i tot limitar la transmissió futura de la vivenda o de l'habitatge i això no és urbanisme, senyor Feu, com ens ha dit vostè, això és alterar el règim jurídic de la propietat privada.

Jo li volia fer algunes preguntes concretes més enllà del que els tres grups també li han adreçat. I és, en primer lloc, si ens pot indicar quin límit constitucional té, segons vostè, la funció social de la propietat, o considera que invocant l'article 33.2 aquí no hi ha cap restricció, no hi ha cap límit? On és, on fixa vostè aquest límit? En segon lloc, l'article 348 del Codi Civil defineix la propietat com el dret de gaudir i disposar d'un bé. Com pot afirmar vostè que no s'altera el contingut essencial de la propietat quan precisament s'impedeix disposar lliurement d'aquest bé?

En tercer lloc, una següent pregunta, si considera que decidir qui pot adquirir un immoble forma part de l'urbanisme o forma part del règim civil de la propietat. I

sobretot, senyor Feu, creu vostè, sincerament, que prohibir determinades adquisicions no altera la causa, l'objecte i l'autonomia de la voluntat del contracte de compravenda? De debò, senyor Feu, que vostè ho creu, això?

I en darrer lloc, em pot citar una sola sentència del Tribunal Constitucional que avaluï que una comunitat autònoma pugui decidir qui pot comprar un habitatge i amb quina finalitat? Un sol exemple, senyor Feu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.

I ara, en nom de VOX, té la paraula el diputat senyor Bello, quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Gracias, señor Feu, por sus comentarios.

Bueno, nos ha comenzado la exposición diciendo que su visión es una visión jurídica, pero en cambio nos ha hecho algunas valoraciones que yo creo que no lo son, que son claramente políticas, yo creo que algunas de las cosas que ha dicho son claramente intervencionistas, algunas incluso las podríamos calificar de ingeniería social. Ha llegado incluso a hablar de los efectos que tendría en la distribución del voto poner en práctica algunas de las medidas que usted ha comentado. Y luego bueno, es su opinión, y seguramente si consultara otros juristas tendrían una opinión bastante distinta a la que usted nos ha manifestado. Entonces, desde VOX, creemos que más allá de que las medidas que usted propone, en su opinión, puedan ser legales o no, hay una cuestión previa que no podemos perder de vista. Aunque una medida jurídicamente posible que, en su opinión, no voy a entrar en ello, esto no significa que vaya a resolver ni de lejos el problema que se pretende solucionar, y aquí, desde VOX, discrepamos claramente de su planteamiento y, además, mucho.

Hay que tener en cuenta que el principal problema de la vivienda en Cataluña no es quien compra las viviendas, sino por qué faltan viviendas. La escasez es el gran problema, ¿no?, el desequilibrio entre oferta y demanda, y especialmente la falta de oferta. Llevamos años acumulando las políticas que todos conocemos y de dónde

vienen, y que parece que usted tiene cierta sintonía acumulando, más y más regulación, llevamos decenas de cambios normativas en estos años, todo genera más burocracia, más inseguridad jurídica, más restricciones urbanísticas, más impuestos. ¿Y cuál es el resultado de estas políticas, a dónde nos ha traído la situación que todos conocemos? Una oferta claramente insuficiente para atender la demanda y una subida brutal de los precios, tanto en propiedad como el alquiler.

Por eso creemos que está confundiendo las consecuencias con la causa, porque la especulación creemos que no es la causa del problema de la vivienda, sino una consecuencia. La especulación pues no parece porque sí, la especulación aparece cuando un bien es escaso y la vivienda, pues, desgraciadamente en Cataluña se ha convertido en un bien escaso, porque durante años se ha dificultado construir, promover y poner nuevas viviendas en el mercado.

Desde VOX creemos que el debate no debería centrarse únicamente en si una medida es jurídicamente posible, que no es más que una opinión, sino en si realmente estas medidas van a permitir que más familias puedan acceder a una vivienda, y nosotros creemos que no, que la solución pasa por aumentar la oferta, pasa por facilitar la construcción, reducir burocracia e impuestos y ofrecer seguridad jurídica. Porque cuando hay suficiente vivienda, pues la especulación pierde fuerza por si sola, esto pasa con cualquier mercado.

Y para terminar quisiera hacerle algunas preguntas. ¿Podría citarnos algún país o alguna ciudad donde una limitación de este tipo que usted propugna haya incrementado de forma significativa la oferta de vivienda o haya reducido los precios de manera sostenida, y cuáles han sido los resultados obtenidos? Segunda, ¿si mañana desaparecieran todas las compras que usted considera especulativas, cuantas viviendas nuevas cree que aparecerían en el mercado? Nosotros queremos que muy pocas. Y, por último, ¿no considera que seguir acumulando restricciones sobre el derecho de propiedad, que nos ha hecho en una lista bastante importante, puede generar todavía más inseguridad jurídica y acabar desincentivando la inversión en nueva construcción, reduciendo aún más la oferta disponible de viviendas, digamos, a precios razonables?

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Bello.

I per acabar, la intervenció per part del PSC serà la senyora Eva Candela. Quan vostè vulgui.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom.

Benvingut, senyor Feu, per segona vegada aquí al Parlament, aquesta vegada per exposar-vos aquest informe, que voldria aclarir al diputat de VOX, que li estava dient, per què aquest informe només té una vessant jurídica? Perquè això és el que li van demanar al senyor Feu per fer aquest informe, que agafés la vessant jurídica, que és el que ha fet, no és perquè sí.

Jo voldria, vull agrair als diputats del grup de Comuns que hagin demanat la seva compareixença perquè a més coincideix, com deia la diputada Segovia, en un moment en que tenim aquest debat en el Parlament, i crec que és molt interessant poder escoltar aquest resum, que realment ha sigut un resum però molt il·lustratiu del que era el seu informe, i a molts diputats dels que no estan treballant el dia a dia amb el que és la regulació de la compra especulativa els pot agafar una idea del que estem parlant els que sí que hi estem dedicant-nos-hi una miqueta més. Jo penso que és molt il·lustratiu, com és molt il·lustratiu, doncs, amb tots aquests dubtes que hi ha per part de molts diputats, llegir atentament aquest informe que vostè ha fet, que jo crec que és molt interessant i també segur que resoldria, si el llegís detingudament, al diputat de VOX li resoldria els dubtes del per què hi ha hagut, ha sortit l'especulació, perquè en aquest informe s'explica molt bé, també.

Jo també voldria rebatre algunes consideracions que ha fet la diputada de Junts, que es queixava que amb dos anys portem cinc modificacions urbanístiques, i voldria fer-li la reflexió de que és que és evident que estem en un canvi de paradigma, s'ha d'actuar, alguna cosa hem de fer. Portem molt temps veient que aquesta gran onada ens està atrapant i arriba un moment que s'han de prendre decisions, han de ser decisions segurament disruptives, que són això, el que us deia, un canvi de paradigma i que cal una valentia per poder-les fer. En aquests moments, per sort,

crec jo, a Catalunya tenim una majoria de progrés disposada a prendre aquestes decisions i a arriscar, perquè moltes vegades quan prems decisions també corres riscos de que et puguis equivocar, però si no en prems, estic segura que ens quedem estancats amb les solucions que no ens han portat a res i que no ens han deixat avançar.

I a la diputada del PP també voldria dir-li que demanava exemples a d'altres comunitats que no..., amb quines solucions hi poden haver. No podem posar exemples de solucions d'altres comunitats, perquè Catalunya, diputada García, és l'única comunitat autònoma que està agafant el toro per les banyes per solucionar el tema de la crisi de l'habitatge que hi ha. No estan legislant per poder donar solucions. Per tant, avui potser no és el moment, haurem de demanar-ho més endavant, quan es vagin prenent altres decisions.

Simplement, bé, per acabar, senyor, Feu donar novament les gràcies, el Grup Parlamentari Socialista Units per avançar està amb aquesta disposició que cal actuar, donant recolzament al Govern i a totes les negociacions que hi pot haver, i estarem atents a totes les respostes que dona a les diferents preguntes que li han fet els diferents grups, i tornar-li una altra qüestió al diputat de VOX, que crec que el que vostès intenten imposar a Catalunya, a la resta d'Espanya, és la llei del més fort, i aquí a Catalunya no estem disposats a que sigui d'aquesta manera.

Fitxer 38CTH5

Gràcies.

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

I seguidament, senyor Feu, té cinc minuts de pròrroga, però per respecte..., per respecte a vostè, si considera agafàs una miqueta, una miqueta, eh?, una miqueta més de temps...

Pablo Feu

Pròrroga i penals.

El president

Vinga, va.

Pablo Feu

Moltes gràcies. En primer lloc voldria agrair l'amabilitat amb la que s'han dirigit a mi els diputats i diputades, no ho tenia massa clar però..., però he constatat que m'han tractat fantàsticament bé.

Voldria fer dues reflexions. La primera és: aquesta no és una mesura que soluciona el problema, no ho és. El problema de l'habitatge és extraordinàriament complex, és tan complex que és una mesura pal·liativa per aturar una hemorràgia sagnant. No és la vacuna, mai s'acudiria a cap metge col·locar una vacuna amb una ferida oberta si prèviament no es fa un torniquet i es cauteritza la ferida. Per tant, aquesta és una solució d'emergència davant d'una situació objectiva d'emergència que ha estat constatada des de Finlàndia fins a Gibraltar. Per tant, el que pretén aquesta mesura és aturar l'hemorràgia. Les polítiques públiques en matèria d'habitatge van molt més enllà. Això no construeix habitatge, l'habitatge cal construir-lo; això no desclassifica habitatge protegit, l'habitatge protegit i indefinit cal acabar de desqualificar-lo, per tant, són mesures..., és una mesura urgent, que és el que se'm va demanar.

Per què urbanisme? Mirin, per una raó molt senzilla, perquè malgrat que s'hagi normalitzat el contrari, l'urbanisme jurídic, que va ser l'últim, l'última disciplina que va néixer amb l'urbanisme, va néixer l'any 1956 –l'urbanisme arquitectònic va néixer amb el Pla Cerdà, molt abans– l'urbanisme jurídic va néixer amb una única i exclusiva finalitat: acabar amb l'especulació. L'especulació que l'any 50 era de l'emigració del camp a la ciutat, on els camps que es necessitaven per eixamplar les ciutats estaven en mans de grans terratinents que no els venien, especulaven amb el sòl perquè era necessari per fer créixer les ciutats. Va haver-hi una llei urbanística creada per dos catedràtics en una època preconstitucional, vint-i-quatre anys abans de la Constitució, quan no existia la funció social de la propietat, que la van inventar, i van dir «no pot ser que el dret omnímode a la propietat de fer el que jo vull fer amb allò que és meu impedeixi el desenvolupament de milers de persones». Per això es va crear l'urbanisme, el que passa és que hem perdut de vista això, i pensem que

l'urbanisme és només l'urbanisme olímpic, l'urbanisme que fa canviar les ciutats per fer-la més maca; això no és l'urbanisme. L'urbanisme no va néixer per a això.

Per tant, l'urbanisme recupera amb aquesta mesura la finalitat original. I fixi's quina paradoxa, en la mateixa cadència que la va recuperar als anys 50. La crisi especulativa es va originar el 39, amb el final de la Guerra Civil, quan milers de persones van fer un èxode massiu dels camps empobrits cap a la ciutat. Doncs tota aquella situació va tenir la seva transcendència legal quinze anys després, el 1956, exactament igual. Aquí portem una crisi en matèria d'habitatge, una especulació salvatge que està buidant les nostres ciutats i reaccionem quinze anys més tard, ja és la cadència del dret, tampoc és una cosa anormal, el dret sempre evoluciona molt més tard que el problema.

L'urbanisme què permet? L'urbanisme permet el que em deia la diputada de Junts, que cadascú decideixi en funció de la seva situació. No hi ha una situació heterogènia urbanística, per tant, s'habilita el Pla Especial Autònom, perquè a través del Pla Especial Autònom, que és d'iniciativa particular i pública, es decideixi si en aquell municipi en concret hi ha la necessitat perquè estan les causes objectivades en l'article 18 de la Llei de l'habitatge. Si aquelles causes objectivades d'esforç superior al trenta per cent que ha estat despoblant les ciutats es donen, es pot articular a través de l'urbanisme, perquè l'urbanisme va néixer per a això, el model d'ordenació que eviti aquest problema. Per tant, urbanisme genuí, autèntic, l'urbanisme pel qual van néixer l'urbanisme jurídic.

Em preguntaven si hi havia models en els quals comparar-me, si hi havia..., si això realment atura o no les compres. Doncs miri, no hi ha models perquè innovem. És que estem innovant. És que si no, la societat no evolucionaria. Per això va néixer el dret, per evolucionar. Jo, que em dedico a allò públic, no hi ha cosa..., hi ha dues frases que no suporto, és: «això no s'ha fet mai; això no s'ha fet mai», i «això no té cap referent». Doncs precisament, creem-lo. Jo el que he demanat des del començament quan vaig presentar aquest informe és que necessitava passar un test d'esforç jurídic, però jurídic. Hem de fer la mesura forta a partir de les bases fonamentals de l'urbanisme. Si realment estem tots d'acord amb la diagnosi, i vostès han dit que estan tots d'acord amb la diagnosi, hem de veure si realment els models

d'ordenació de les ciutats estan canviant, perquè si els models d'ordenació estan canviant cal intervenir. Hi ha una cosa que no només està canviant el model d'ordenació, sinó s'està produint una precarització d'un dret constitucional i estatutari, que és el d'accés a l'habitatge. Perquè ara, si algú vol viure a la ciutat en la que treballa, ha d'acceptar viure compartint pisos i pagant habitacions per una barbaritat, perquè el mercat continuï guanyant el mateix, perquè el mercat no perdi. Això és una autèntica perversió. La Carme Trilla, que aprenc cada dia d'ella, diu: «Això és el nou barraquisme vertical». Anem cap aquí? Aquest és el model que s'està imposant? I qui l'està imposant? Perquè no és el poder públic el que està imposant això. Quin és el remei quan el poder públic no està imposant això i el dret es precaritza? Ens agradi o no, l'urbanisme, perquè per a això va néixer l'urbanisme. Per això la mesura ha de ser urbanística.

M'és impossible contestar totes les preguntes, miri que he pres nota. Respecte als límits constitucionals són els quatre que els he explicat, que la mesura no faci reconeixible el dret de propietat. Vostè parlava del 348 del Codi Civil. El Codi civil és veritat que estableix el dret a la propietat, però hi ha una segona part d'aquest 348 que diu «sense més limitacions que les que imposin les lleis» i les lleis urbanístiques imposen limitacions a l'exercici del dret de propietat, entre altres coses perquè exigeix que hi hagi cohesió social i prohibeix la dispersió territorial. I si estem d'acord en la diagnosi, la diagnosi actual del model d'ordenació de les ciutats és aquest, dispersió territorial, descohesió social i precarització del dret d'accés a l'habitatge. Jo tinc fills i els asseguro que comencen a tenir una edat que tinc ganes de que marxin de casa, i em resulta molt complex que puguin marxar de casa a un horitzó vista de vint anys. Per tant, els hi prego que valorin aquesta situació per una qüestió d'auxili d'emancipació dels meus propis fills (*rialles*) i que em deixin gaudir tranquil·lament de la vida en parella una altra vegada.

Moltes gràcies.

El president

La màxima solidaritat, crec, per molts dels diputats aquí presents.

Doncs no res, senyor Pablo, feu molt agraït per la seva intervenció i donar-li les gràcies per haver vingut, com ha dit molt bé vostè, a la Casa de les Lleis, que m'ha agradat molt la frase que he comentat.

Compareixença d'una representació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya davant la Comissió de Territori i Habitatge per a presentar l'informe «La crisi de l'habitatge: respostes i propostes des del Tercer Sector Social»

357-01266/15

I seguidament, si vol, es pot quedar aquí i donaríem la paraula a la senyora Carme Trilla, que ve a fer la compareixença de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya davant la Comissió de Territori per a presentar l'informe «La crisi de l'habitatge: respostes i propostes des del Tercer Sector Social».

Bé, senyora Trilla, com vostè ha pogut comprovar, tindrem la mateixa situació que abans i segurament també anirem a pròrroga i *penaltis* amb vostè, vull dir que, per tant, quan vostè vulgui, ara sí que té vint minuts per fer la seva presentació.

Carme Trilla Bellart

Bé, doncs, moltes, moltíssimes gràcies, diputats i diputades, per convidar-nos en aquesta compareixença que vam demanar des de la Taula del Tercer Sector fa bastant temps per presentar l'informe que vam fer sobre la crisi de l'habitatge vist des de la perspectiva del Tercer Sector. Hem de deixar molt clar que és una presentació que no ve de part d'un sector immobiliari, d'un sector promotor, sinó del Tercer Sector, i per tant, és la nostra visió de la situació en la que estem. M'haig de mossegar molt la llengua, molt, molt, molt, sobre el debat que hem tingut abans i, per, tant hauré de centrar-me en lo meu quan el cos em demana més coses, però potser igual en els comentaris podrà sortir.

Bé. La presentació es pot veure? (*Veus de fons.*) Ah, perfecte. No, aquesta s'ha de treure? No, ho treuen elles. Sí. Ah, sí. Perdona. (*L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.*)

Bé, en tot cas, la Taula del Tercer Sector vostès saben que està composta per més de 3.000 entitats agrupades en 36 federacions i que un cop o dos cops a l'any elabora uns dossiers sobre temàtiques diverses que afecten a la Taula. En concret, en matèria d'habitatge la Taula n'ha elaborat quatre en els últims cinc o sis anys i aquest que avui ens han demanat que vinguem a presentar és «La crisi de l'habitatge: respostes i propostes del Tercer Sector Social» es va elaborar l'octubre del 2025, ja fa uns quants mesos, i avui és explicar-los a vostès els punts principals d'aquest informe. En tenim uns exemplars que després els hi donarem, i per tant el podran consultar amb més tranquil·litat.

El dossier es va plantejar amb un triple objectiu. Primer, donar visibilitat al paper que juguen les entitats del Tercer Sector en resposta a l'emergència habitacional. El veredict, la diagnosi de la situació no la repetiré perquè l'ha explicat perfectament el Pablo Feu i vostès han dit que la comparteixen, la crisi de l'accés a l'habitatge, la crisi d'aquesta no correspondència entre demanda i oferta, i aquest creixement espectacular dels preus és la mateixa visió que tenim des del Tercer Sector, però potser des del Tercer Sector hi ha una visió encara més focalitzada cap a la vulnerabilitat, cap a les situacions de més vulnerabilitat, per tant, dintre d'aquest complex problema d'habitatge que afecta a capes mitjanes de la societat nosaltres, com a Tercer Sector, també les considerem, però sobretot la nostra especialitat o la nostra feina ens porta a visualitzar més la part dels més vulnerables, tant pel que fa a les diverses tipus d'entitats que som.

Aquest era un primer objectiu del dossier, fer visibilitzar el paper que juguen les entitats del Tercer Sector. L'altre objectiu era posar sobre la taula quins són els reptes del Tercer Sector precisament en aquest tema, i finalment, fer recomanacions i propostes. Aquest és una mica l'esquema del dossier, eh?

Aleshores, pel que fa als objectius són aquests. Els reptes, nosaltres... Hi ha tres tipus d'entitats en el Tercer Sector que tenim a veure amb l'habitatge. Hi ha unes entitats que són productores d'habitatge, promotores. En aquest sentit, ens assemblaríem més el sector promotor privat, amb les diferències que comentaré. Unes altres entitats que són gestores d'habitatge, aquest és un element molt important que ens fa, a més a Catalunya, bastant diferents d'altres comunitats

autònomes, perquè pràcticament la funció de gestió de l'habitatge social i d'habitatge públic queda en el nostre país reduït al que seria l'habitatge públic, és a dir, sector públic, i pràcticament després un desert. A Catalunya hi ha un teixit important d'entitats que sí que gestionen habitatge de manera complementària al sector públic. I finalment, hi ha les entitats que són usuàries d'habitatges, eh? Per tant, és un univers que veu la perspectiva de l'habitatge des d'un cosmos que va des de la provisió, la gestió, fins a l'ús de

Fitxer 38CTH6

dels habitatges i, per tant, és una perspectiva que s'assembla bastant al conjunt de la societat, només que més focalitzat, com he dit abans, en els més vulnerables.

Aleshores, els reptes que..., el treball ja es va fer, aquest treball d'aquest dossier s'ha fet amb un equip d'ESADE que ha ajudat a la Taula del Tercer Sector a fer-lo, i és un treball de caràcter més qualitatiu que no pas quantitatiu, i que demana opinió a les tres tipologies d'entitats, les promotores, les gestores i les usuàries, de quin és el seu punt de vista sobre les problemàtiques fonamentals que tenen en matèria d'habitatge. I aleshores jo diria que els reptes que s'han plantejat són de dos tipus: uns reptes de caràcter estructural i uns altres de caràcter instrumental. Els de caràcter estructural, pel que fan referència al nostre àmbit tenen a veure amb, per una banda, sobretot pel que fa a les entitats que són promotores d'habitatge, les dificultats d'accés al sòl, les dificultats d'accés al sòl (*veus de fons*), molt bé, moltes gràcies. Bé, aquí parla de l'emergència habitacional, l'habitatge públic i social a Catalunya no arriba al dos per cent del parc, tot això vostès ja ho saben, i per tant, és claríssim que la nostra mancança és de tot punt de vista enorme, no?

Les entitats, com els deia, són els tres tipus d'entitats que són les que han respost a aquest qüestionari d'aquest treball que s'ha fet amb el dossier, i les principals barreres que han manifestat totes aquestes entitats, la primera és que l'accés a l'habitatge buit és limitat, i ara després explicaré què volem dir amb això. Les entitats pateixen una manca important de finançament i d'estabilitat estructural, aquest és un dels punts que a mi em sembla més rellevant. I finalment, el reconeixement del

Tercer Sector com un agent important per part de les institucions públiques i la resta de sectors, com un *partner* en l'execució de les polítiques d'habitatge.

Doncs aquí, en aquest quadre en el que surten els reptes que els deia que han manifestat les diverses entitats, jo per mi el repte de la insuficiència de finançament –després m'hi referiré–, és un dels punts claus que fan patir a les entitats del tercer sector, tant si han de promoure, com si han de comprar, com si han de rehabilitar, com si han de gestionar. És a dir, no hi ha un marc de finançament previst per a entitats com les nostres que permetin un treball estable i productiu i serè en el temps. L'altra dificultat de caràcter estructural és l'accés al sòl, la dificultat d'accedir al sòl. El sòl privat, el sòl, diguem-ne, que no és públic, és pràcticament impossible per les entitats socials, no té cap mena de sentit per a nosaltres, i llavors el nostre treball és sobre sòl públic, amb les consegüents complexitats que això té des del punt de vista de com s'adjudica aquest sòl, si concurs o adjudicació directa, etcètera, tota la complexitat que té a veure amb l'accés al sòl.

Un altre problema de caràcter, per mi, estructural dintre d'aquest seguit de problemes de reptes seria les barreres administratives, com això ja és un tema que també és comú per a molta gent. I després un tema que té una mica a veure amb el que s'ha parlat abans, que és, nosaltres, una part de la feina que fem la fem, no promovent habitatges, no construint-ne, sinó obtenint habitatges del mercat privat amb el que seria la cessió. Aleshores, dintre d'aquest àmbit de la cessió d'habitatges de privats, per nosaltres la funció del privat és una funció fonamental. O sigui, tot el que sigui posar dificultats perquè els privats disposin d'habitatges i aquests habitatges els puguin posar al servei d'entitats socials va en contra de la nostra feina. Per tant, tot el que sigui el marc que faciliti que els privats posin habitatges amb mesures fiscals, amb mesures de foment, subvencions directes cap a les entitats del Tercer Sector és un dels temes que per nosaltres és font de vida i font de capacitat de treball.

Altres reptes, en canvi, són de caràcter més instrumental, com per exemple que quan tenim algun tipus d'habitatges són de curta temporalitat i això ens dificulta la feina, o bé que quan comprem habitatges gràcies al tempteig i retracte o altres sistemes de compra els trobem en molt mal estat i per tant, exigeix molta feina de rehabilitació, o

sigui que nosaltres treballem amb un segment del mercat que és un segment molt necessitat de rehabilitació i, per tant, molt necessitat de finançament.

Aleshores, el que..., un apartat de l'informe que vam fer era precisament una mica una anàlisi del que serien bones pràctiques, tant a nivell d'altres països del món com bones pràctiques a Catalunya mateix. Vostès ho podran veure en el llibre, hi ha bones pràctiques de diversos països europeus, de Dinamarca, de Suècia, de França, etcètera. Nosaltres, una mica de forma resumida, diríem que la millor bona pràctica que veiem a nivell internacional és el que seria la figura de les *housing associations*. Les *housing associations*, que són, amb variants en molts països perquè no són les mateixes les d'Anglaterra, les de França o les dels Països Baixos, però aquesta idea de *housing association* seria la idea d'un ens que el que fa és gestionar o promoure habitatge de manera complementària, de manera coordinada amb el sector públic i que adquireixen diversa importància segons els països. Per exemple, als Països Baixos el noranta per cent del parc social és gestionat per *housing associations*, el noranta per cent, sent un parc social del quaranta per cent respecte d'aquest dois per cent nostre.

Aquesta figura de les *housing associations* ens ha interessat moltíssim i en el cas de Catalunya és important que vostès sàpiguin que aquí tenim el que seria un embrió d'això. Les entitats que configurem Cohabitac, que és una de les federacions de la Taula, que som les fundacions que ens dediquem a habitatge social, entenem que estem fent una funció molt semblant a les *housing associations* europees i per tant, que la bona pràctica d'aquests països, cada un amb les seves variants, ens il·lumina a nosaltres en la nostra manera de fer, no? Aleshores, ja dic, això en l'informe s'explica una mica les casuístiques de cada país, però sí que ens interessa que cal, diguem-ne, el denominador comú que és aquesta figura de la *housing association* sigui la que ens serveix de base de treball per a nosaltres.

Tant és així que el que hem fet en els últims mesos és elaborar una proposta legislativa que hem parlat amb alguns de vostès, amb alguns dels grups, sobre la figura del que serien els proveïdors socials d'habitatge a Catalunya o a Espanya. Aleshores, hem agafat el concepte de proveïdor social d'habitatge, deliberadament fugint de la paraula 'promotor', de la paraula 'gestor', de la paraula 'usuari', sinó la

paraula 'proveïdor', proveïdor en el sentit que facilita l'habitatge, i ho pot fer de moltes maneres, llogant, venent, comprant, etcètera. Social, proveïdor social perquè és el proveïdor el que ha de ser social i l'habitatge pot ser un habitatge que no té per què tenir una determinada etiqueta, sinó que simplement serveixi per la finalitat que es pretén.

Aleshores, aquest projecte de llei no el plantejem en aquest Parlament perquè l'hem plantejat a nivell estatal, perquè un dels elements que creiem que pot donar importància o pot donar solvència a aquests proveïdors socials és la fiscalitat. La fiscalitat, no la fiscalitat autonòmica, que també, sinó la de caràcter sobretot de l'impost de societats i de l'impost de l'IVA, que són dos impostos fonamentals per la nostra activitat, per això l'hem plantejat a nivell estatal, però per a tots vostès els que els hi pugui interessar, doncs els hi podem facilitar aquest projecte de llei perquè ens interessa moltíssim tirar-lo endavant des del punt de vista, ja dic, com a regulació estatal, no? A canvi, evidentment, demanem que hi hagi una sèrie d'avantatges fiscals per a operadors com nosaltres, a canvi, evidentment, d'uns compromisos i d'unes obligacions a les quals ens sotmetem, que no són les mateixes que tindrien un altre operador que estigués en el mercat, com per exemple, la reinversió quan hi han beneficis, el no repartiment de beneficis i la reinversió, la dedicació dels habitatges de qualificació permanent amb protecció oficial..., una sèrie d'obligacions, el control evidentment del lloguer, els tipus que marquin els plans d'habitatge... És a dir, tota una sèrie d'obligacions de compromís d'aquestes entitats amb la política pública a llarg termini, i a canvi d'això, un reforçament des del punt de vista fiscal i també des del punt de vista financer. Crec que aquesta és la principal, diguem-ne, bona pràctica internacional que ens interessa important aquí, i que ens fa..., creiem que hem d'acabar aconseguint-ho no només perquè ens interessa a Catalunya, sinó perquè convindria que hi fos a tot l'Estat espanyol, no?

I pel que fa a les bones pràctiques de Catalunya, sí que m'agradaria posar sobre la taula alguns dels instruments que tenim, que, tot i que en l'estudi surten com a reptes a millorar, per mi són punts de partida fonamentals i que no li donem prou importància de vegades quan expliquem les polítiques públiques. El primer és un instrument que no tenen a cap altra comunitat autònoma, que és la xarxa d'habitatges d'inclusió. Aquesta és una peça clau per a les entitats que estem en el

tercer sector, que és les ajudes que reben les entitats socials, que gestionen habitatges d'inclusió per a les seves despeses de gestió, les despeses de gestió i les despeses immobiliàries. Aquesta és una línia que ja va començar en l'any 2001, 2002 o 2003 i que s'ha anat mantenint i que s'ha anat reforçant, i que hi ha un treball en equip molt important del Departament de Territori i Habitatge de mantenir i reforçar-la, sense la qual les entitats que ens dediquem a la gestió no ens sortirien els números. La gestió és un tema que no el podem repercutir en el lloguer, perquè el lloguer ha de ser un lloguer social, però aquest lloguer social que fem les entitats usuàries dels habitatges i gestores va associat a l'acompanyament social, que és un tema també que és una novetat, i tot això té un cost que no podem repercutir en l'usuari i que algú, per tant, ha de cobrir. La xarxa d'habitatges d'inclusió, en aquest sentit, és una bona pràctica fonamental a Catalunya.

L'altra línia important de bona pràctica és els convenis que estem tenint amb alguns ajuntaments i amb la Generalitat, sobretot dintre del marc del programa 50.000, els convenis per la cessió de sòl amb drets de superfície per fer l'habitatge protegit directament amb l'aplicació de l'article no sé quin, no me'n recordo, de la Llei de l'habitatge, que permet l'adjudicació directa del sòl a les entitats, a les entitats qualificades com a promotor social a Catalunya, que no és el proveïdor social aquest que dic, sinó de promotor social. Això aixeca moltes discussions a nivell municipal entre interventors i secretaris sobre la viabilitat d'aquesta bondat de l'adjudicació directa de sòl, però hi han molts ajuntaments que hi creuen i que ho tiren endavant i que està ben argumentat i ben fonamentat jurídicament tant per la pròpia llei, com per tota una sèrie de lleis complementàries. Per nosaltres és importantíssima l'adjudicació directa perquè la participació en concursos representa uns costos extraordinaris per a les entitats socials que no podem recuperar. Per tant, nosaltres, davant de concursos, ens..., no vol dir que no ens hi presentem mai, evidentment, algunes vegades ens presentem, però ens presentem molt menys que un operador que finalment tindrà uns guanys, en traurà un profit a mig termini; nosaltres no en traurem cap profit, nosaltres som sense ànim de lucre i, per tant, tot el que és una despesa per participar en concursos se'ns fa molt difícil i per tant, l'adjudicació directa és una eina que jo crec que també és de primera categoria dins del que és la política d'habitatge a Catalunya.

L'altra línia de col·laboració que també és nova i que va donar, ens ha donat inclús algun premi internacional, és aquest fet de col·laborar entre la política d'habitatge i la política dels serveis socials. Moltes entitats d'aquestes que els he dit que són usuàries d'habitatges, són entitats que atenen col·lectius de persones amb problemes de salut mental, problemes d'addiccions, problemes d'incapacitat, etcètera, però que tenen una certa autonomia residencial i, per tant, poden viure en habitatges. Però ho han de fer amb un acompanyament per part d'aquestes entitats i també per part de les entitats que són les proveïdores. Aquest esquema de relació entre entitats proveïdores d'habitatge i entitats usuàries d'aquests habitatges no existeix tampoc en altres països i en altres en altres zones d'Espanya, no?, i aleshores això també penso que és una bona pràctica.

I finalment, una altra bona pràctica, tot i que en el dossier es planteja com a insuficient, és el tempteig i retracte. El tempteig i retracte i el finançament de l'ICF són bones pràctiques que jo haig de posar de relleu aquí perquè això ens ha permès un camp de treball que de cap manera no hauríem tingut si des de l'any 2015 no s'hagués posat a

Fitxer 38CTH7

Catalunya la possibilitat de que el dret de tempteig i retracte el puguin exercir també les entitats declarades promotores socials o que formen part de la xarxa d'habitatges d'inclusió. Això per nosaltres va ser un obrir-nos una finestra d'oxigen de poder obtenir, diguem-ne, matèria primer, habitatge a uns preus raonables. Fa pocs dies, des de l'Observatori Metropolità s'ha presentat l'estudi dels deu anys, de 2015 a 2025, del tanteig i retracte a Catalunya, els resultats que ha donat qui ha fet ús d'aquest tempteig i retracte, com ho ha fet la Generalitat, com ho han fet els ajuntaments, com ho han fet les entitats socials. És una eina de primer ordre, quan la vam posar en la llei del 2007 ho vam fer perquè això era una pràctica habitual a totes les ciutats franceses el fet que davant d'una operació immobiliària el sector públic pugui dir si aquell immoble li interessa per a unes finalitats, evidentment sempre de caràcter social, ho vam posar-ho i això s'ha desenvolupat a Catalunya, jo crec que és absolutament brillant i està donant molts resultats.

Això a nosaltres, com a entitats del tercer sector, ens ha obert una via importantíssima, complementat, evidentment, amb una altra bona pràctica que és les línies de finançament de l'Institut Català de Finances per poder precisament realitzar aquestes compres, perquè nosaltres no tenim capacitat de finançament. Per tant, a nivell de Catalunya hi ha molt bones pràctiques, en el dossier el que es fa és dir com podrien, inclús, millorar-se, però m'interessa molt posar-les de relleu.

I llavors, com a resum, com a resum, com a propostes finals del que hauria de ser, diguem-ne, el com millorar la situació del tercer sector en relació amb l'habitatge, el primer és el que m'he referit al començament, establir un marc de finançament estable i potent de cara a les nostres entitats, aquest és un debat que tenim. Tenim un debat sobre els nostres límits d'endeutament. Nosaltres, l'ICF ens està finançant, però tenim clarament al davant un problema de límit d'endeutament i hem de veure com ho resolem. Les *housing associations* a nivell europeu van néixer pràcticament amb un regal públic de parc públic per constituir-se, sobretot a Anglaterra, nosaltres no, i, per tant, tot pivota sobre un endeutament que no recuperarem fins d'aquí a trenta anys. Això ens dificulta, ens fa un horitzó difícil, per tant, aquest és un dels punts de repte que tenim com a tercer sector i també com a societat. L'altre és el reconeixement del tercer sector com a un operador realment al costat de l'Administració, tant en el disseny de les polítiques com en la governança. I el tercer, el reconeixement a nivell social del paper que realitza el tercer sector. Per tant, en aquest seria una mica el resum del treball que vam fer.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, senyora Trilla.

I seguidament començaríem ja amb el grup dels Comuns amb la senyora Susanna Segòvia, quan vostè vulgui.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Gràcies també a la senyora Trilla, que ara ve com a representant de la Taula del Tercer Sector, però que és una persona referent claríssimament de les polítiques d'habitatge a Catalunya des de fa molts anys.

Crec que l'informe que han fet posa de relleu una cosa que ja fa molts anys que està sobre la taula i que és just reconèixer, que és el paper fonamental que tenen les entitats socials i que tenen els promotors socials a l'hora de garantir un accés a l'habitatge que moltes vegades, de fet, gairebé les administracions no són capaces de fer. Per tant, crec que és just començar amb aquest reconeixement.

Vostès tenen la capacitat no només d'ampliar el parc d'habitatge social a Catalunya, que són un dels factors claus, estem molt lluny del que hauria de ser la mitjana europea, estem molt lluny d'aquest quinze per cent d'habitatge social i protegit, però és veritat que l'habitatge social que gestionen vostès juga un paper fonamental, sobretot en donar respostes a les persones amb necessitats de més vulnerabilitat en l'accés a l'habitatge, per exemple, persones que potser no tenen una residència legal, que no els permet accedir a un lloguer que no els permet accedir a habitatges de protecció oficial i tota una sèrie de qüestions. Així que crec que és important posar-ho sobre la taula, i també posar sobre la taula que aquestes mesures que vostès diuen que són mesures positives però que cal millorar i enfortir.

Per això algunes de les preguntes que jo li volia fer, sobretot tenint en compte que en molts casos vostès el que fan és donar resposta a l'emergència més emergència, a l'emergència de més vulnerabilitat. Seguim tenint llistes d'espera a les meses d'emergència llarguíssimes a Catalunya, seguim sense tenir la capacitat de donar resposta a un habitatge digne a la gent que desnonen, a la gent que perd casa seva. Jo li volia preguntar una mica ara, amb la fi de la moratòria de desnonaments i que moltes entitats ens han alertat que pot venir un augment exponencial i accelerat de desnonaments, amb la situació que tenim les meses d'emergència i el parc d'habitatge d'emergència, què creuen vostès que s'hauria de fer? És a dir, com podem respondre des de les administracions, des del teixit social, perquè el que ens podem trobar és a moltíssimes famílies perdent casa seva sense una alternativa habitacional digna.

També preguntar-li per la resposta que moltes vegades ens dona, que és aquest allotjament provisional en pensions o en hostals, i moltes vegades també lluny del seu entorn on, per exemple, estan escolaritzats els nens i les nenes.

Preguntar-li una mica també pel funcionament de les meses d'emergència. Nosaltres tenim coneixement que les meses d'emergència que hi ha a Catalunya tenen criteris diferents, a vegades, a l'hora d'admetre persones a la llista d'emergència, a l'hora d'assignar els habitatges. Una de les qüestions que nosaltres hem acordat amb el Govern és poder unificar aquests criteris de totes les meses d'emergència perquè realment hi hagi una foto molt clara de qui està en una emergència i quina és la sortida.

Volia preguntar-li també per un dels mecanismes que vostè ha posat sobre la taula i que nosaltres fa molt de temps que estem defensant i treballant en els diferents acords que hem arribat amb diferents governs, tant els anteriors com l'actual, que és el tanteig i retracte. Efectivament, creiem que és una eina fonamental per accedir a habitatges més ràpidament. És cert que potser poden ser els més cars, però són ràpidament incorporables al parc d'habitatge per donar resposta a l'emergència. En un dels darrers acords hem aconseguit ampliar els habitatges sobre els quals es pot exercir el tanteig i retracte, ja no només aquells d'execució hipotecària, sinó tots aquells que són de grans tenidors. Sí que els voldria demanar una mica si han pogut tenir una mica valoració d'aquesta mesura, si han pogut notar que hi ha més habitatges sobre els quals es pot exercir el tanteig i retracte.

I finalment també preguntar-los amb el tema de..., vostè ha parlat de les dificultats, a vegades amb la paperassa, amb els tràmits administratius, amb la gestió..., preguntar quines serien les propostes per poder agilitzar això, perquè estem veient moltes propostes per agilitzar la construcció d'habitatge, però no sé si estem en la mateixa línia a l'hora d'agilitzar tots els tràmits que també són necessaris que siguin més àgils per poder garantir aquesta disponibilitat d'habitatge per a l'emergència social.

Gràcies.

El president

Molt bé diputada Segovia.

I ara, en nom de Junts, té la paraula la diputada Toronjo.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president, i gràcies, senyora Trilla, i a totes les persones que l'acompanyen avui de la Taula d'Entitats del Tercer Sector, donant veu a aquestes més de 3.000 entitats i amb aquest reconeixement que avui també és important que hi sigui des d'aquest Parlament, perquè són un actor clau i imprescindible precisament per abordar i per assumir l'habitatge com a pilar de l'estat del benestar, que també és un dels punts de partida d'aquest informe que avui ens presenten.

I ho fan amb una diagnosi molt clara d'aquesta crisi, com dèiem, estructural, cronificada, multicausal, però amb una realitat que cal posar en valor, i és que el Tercer Social és un actor essencial, no només en la promoció, en la gestió, en aquest acompanyament social, sinó també en aquest nou concepte de proveïdor social que m'ha agradat i que crec que és important que agafem el guant i el compromís des d'aquest Parlament, però també des de la resta de cambres parlamentàries, amb les iniciatives que avui ens plantejava sobre la taula, que poden anar de la mà d'aquesta col·laboració en temes també específics com de fiscalitat.

Fent-ho també des de Junts per Catalunya, compartint la mirada, com dèiem, amb més oferta, sumant totes les capacitats, ja siguin d'iniciativa pública com privada, però també des de la part del cooperativisme, des de la iniciativa social que ha sigut un dels trets característics d'aquest país, amb aquesta col·laboració de tots els sectors, però que cal que plantegem amb nous reptes. Parlem molt de l'Administració i del sector privat, però sovint poc parlem d'aquesta iniciativa social, d'aquestes entitats i d'altres fórmules que són necessàries per a poder-ho fer.

I en un context on hi ha un creixement de la població, som hi ha vuit milions i cal donar cobertura a aquest creixement de la construcció d'habitatge, que és clarament insuficient, amb un pla de 50.000 milions, on també és important que avui plantegem sobre la taula si per part seva hi ha hagut aquesta col·laboració per poder-hi treballar, per poder tenir una part important de participació amb capacitat real, per tant, per accelerar aquesta promoció de nou habitatge, o amb altres mesures que des de Junts també hem defensat que han d'articular aquest increment de l'oferta, com és mobilitzant l'habitatge existent a través de la Sareb o d'altres entitats que s'han de posar a disposició. Estem parlant de molts milers de pisos que podrien estar a disposició, també dels canvis d'usos, actualment usos que s'estan fent per serveis i

que podrien ser pròpiament per habitatge, per a aquells pisos que van quedar inacabats dècades anteriors que podrien recaure en aquesta modificació legislativa a nivell normatiu i a nivell d'urbanisme, per altra banda, també per flexibilitzar, com dèiem, la normativa, però també per simplificar tots aquests tràmits burocràtics que a vegades impedeixen incrementar l'oferta com voldríem fer.

El Govern, per altra banda, també avui ens plantejava d'altres mesures, avui no li ha agradat a la diputada que parlés d'aquestes modificacions, però sí que és important fer una anàlisi acurat de com mesures i normatives com la Llei 11/2025 que es va aprovar al desembre hem vist com ja té tres modificacions sobre el propi articulat a través de dos decrets i a través de la Llei d'acompanyament, que també hem de poder debatre, hem de poder veure com els efectes immediats són canviar la normativa i no amb mesures que puguin donar-hi solucions. Però tornant, com dèiem, en aquestes preguntes i podent identificar les barreres, com pot ser el finançament, com pot ser l'accés al sòl, que avui n'ha parlat, o com pot ser aquest marc administratiu i de finançament, sí que voldríem que ens destaqués aquelles tres prioritats que, en el marc competencial del Parlament de Catalunya, podríem vehicular a nivell normatiu, amb bones pràctiques, amb instruments que ens permetessin donar-hi una cobertura, donar-hi una solució, i, a més a més, també fent-ho d'aquesta manera, com dèiem, de la Taula d'Entitats del Tercer Sector que ens ofereix, doncs, no només alternatives i no només projectes de llei, sinó també elements pràctics, elements mesurables que ens permeten veure aquesta cobertura legal i aquesta cobertura pràctica per a donar respostes.

El president

Moltes gràcies diputada!

I seguidament i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Capella, quan vostè vulgui.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president.

Doncs molt bon dia, senyora Trilla. Vostè té papers intercanviables perfectament parlant d'habitatge, però avui parla també d'un aspecte important de l'habitatge i

que, per tant, té a veure també amb la Taula del Tercer Sector, les entitats i el document que avui ens presenta. És evident que l'habitatge és i hauria de ser un dret, que ha de ser tractat com un dels pilars bàsics de l'estat del benestar, ho deia abans, és la porta que obre l'accés a tots els altres drets. I és evident també que durant massa anys les polítiques d'habitatge no han tingut ni la continuïtat que tocava, ni tampoc..., ni els recursos, ni la centralitat, i les conseqüències les coneixem tots i tothom. Una crisi que ja no es pot considerar que sigui passatgera, sinó que és de caràcter estructural, no és conjuntural, és estructural, que afecta..., i, a més a més, que afecta d'una forma més dura i de forma més clara a les persones més vulnerables i per tant, agrair també aquest informe que parla de tots aquests elements i de tots alhora, l'habitatge no com a emergència, i no l'aspecte només d'emergència, sinó també el de l'habitatge social i l'accés a l'habitatge per al conjunt dels ciutadans. I per tant, també això vol dir que l'Administració no pot veure la Taula del Tercer Sector i les entitats del Tercer Sector com aquells que li cobreixen l'emergència quan l'Administració no pot fer una altra cosa, o no té la capacitat, o no té les eines per poder-ho fer.

I és evident també que la inversió pública en habitatge està molt per sota del que seria raonable, del que hauria d'haver estat, del que hauríem d'estat fent també en aquests moments, i la prova més evident són els percentatges d'habitatge públic que tenim a Catalunya, la pèrdua durant molts anys d'habitatge públic perquè ha anat al mercat, i aquest també és un element que l'hem de recordar sovint. Les administracions s'han desproveït del parc públic d'habitatge perquè l'han posat, l'han col·locat al mercat i és practicable per tothom, Generalitat de Catalunya, o, per exemple, de l'Ajuntament de la capital del país, que també es va desposseir i va vendre part del seu patrimoni, per no dir pràcticament tot el seu patrimoni públic, desmuntatge també de les empreses públiques que feien habitatge, etcètera. Per tant, perquè la crisi del sector immobiliari també els va posar en la tessitura de perdre, desprendre's del parc públic d'habitatge.

Però del seu informe hi ha elements que nosaltres, doncs, és evident que compartim. Deia, no és

Fitxer 38CTH8

El tercer sector no és un recurs d'emergència, sinó que és un col·laborador necessari de l'Administració al llarg de la provisió, també, de l'habitatge públic. Com vostè apuntava, doncs, entitats promotores d'habitatge, gestors d'habitatge, entitats que també el que fan és acompanyar l'emergència i, per tant, necessiten i són demandants d'aquest habitatge públic.

Per tant, vostè ha posat l'element o ha posat la cirereta al pastís en el punt, diria, del finançament. I, per tant, la pregunta hauria de ser, quin hauria de ser el nou model de finançament entre la Generalitat i les entitats socials de l'habitatge? Com s'hauria de dissenyar? Quina durada hauria de tenir? I, bàsicament, com hauria de ser aquest finançament? Perquè ens el defineixi.

La segona pregunta seria... Vostè parlava d'aquest reconeixement jurídic del tercer sector com a operador públic no lucratiu d'habitatge social, que això ho tenen en una proposició de llei que volen presentar a Madrid. Per tant, quina hauria de ser la fórmula jurídica que tingués aquest reconeixement? Perquè, és clar, quan parlem de registre de proveïdors d'habitatge social, entenc jo, i entenem des d'Esquerra Republicana, que no pot ser un simple registre que no tingui uns efectes jurídics determinats i un desplegament d'aquests efectes jurídics.

Per tant, i això vol dir també –acabo, eh?, president. Té a veure també amb la necessitat d'accés preferent al sòl públic i també d'altres condicions que haurien de comportar, com és l'accés també al tinteig i retracte en situacions prioritàries i, per tant, també amb prioritat i amb el finançament corresponent. I, per tant, de quina manera s'articula tot això?

I, per tant, també –ja acabo, president–, la darrera pregunta, quins haurien de ser els tres elements vertebradors per a aquest caminar cap al reconeixement de les entitats del tercer sector com a col·laboradors necessaris, en aquest cas, de l'Administració pública a l'hora de proveir, gestionar, i també aquesta part importantíssima del tercer sector en el tema de l'acompanyament a l'emergència i a tot el ventall de situacions vinculades a l'emergència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Capella. I seguidament i en nom del Partit Popular, la diputada Eva García. Quan vostè vulgui.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. I gràcies, senyora Trilla, per la seva compareixença, per la presentació d'aquest informe, a vostè i a les persones que avui l'acompanyen, representants del tercer sector.

Nosaltres volem començar aquesta compareixença també de la mateixa manera que hem fet amb la primera, amb la del senyor Feu, i és compartint aquesta primera valoració que fa vostè en aquest informe sobre el diagnòstic que Catalunya pateix una greu crisi d'accés a l'habitatge. Això no ho discuteix ningú, jo crec, no? És evident que hi ha menys oferta, que els joves tenen molts problemes i dificultats per emancipar-se i per accedir a una «vivenda» i que moltes famílies destinen una part molt important dels seus recursos a pagar una hipoteca o a pagar un lloguer. Això no ho discutim.

Però, senyora Trilla, considerem que no es pot atribuir aquesta situació principalment i únicament a una manca d'intervenció pública, i plantejar, per tant, com a resposta, més regulació, més intervenció i un major protagonisme i únicament un protagonisme del sector públic. Per a nosaltres, senyora Trilla, el problema principal no és la manca de regulació, sinó que és la manca d'oferta.

Al contrari, la intervenció en el mercat ha enfonsat absolutament l'oferta de «vivenda». Catalunya construeix molt menys habitatge del que necessita. Els terminis urbanístics són excessivament llargs, ho deia vostè també. La inseguretat jurídica ha desincentivat la inversió i les polítiques de control de rendes han provocat una reducció significativa de l'oferta de lloguer.

En aquest sentit, quines són les seves propostes, especialment, senyora Trilla, referides als tràmits, als terminis urbanístics, que són absolutament, excessivament llargs?

Estem d'acord, com no pot ser d'una altra manera, en la importància del tercer sector com a col·laborador social, però entenem que no cal convertir-lo en l'eix central de

la política d'habitatge ni substituir-lo, sobretot, substituir el paper que representa i que correspon en aquests moments al mercat, als promotors i als propietaris particulars.

Nosaltres compartim idees, valoracions que vostè fa en aquest informe, però discrepem en algunes, entenem, molt nuclears i molt importants. Sobretot, discrepem pel que fa a prioritzar gairebé exclusivament l'habitatge social sense abordar les causes de la manca d'oferta en aquests moments.

També discrepem amb l'escassa referència que se'n fa de la seguretat jurídica dels propietaris, tan important i que tants problemes ens estan donant. I, sobretot, el poc reconeixement que es fa en aquest informe del paper dels petits propietaris, que són una gran majoria, una immensa majoria dels arrendadors en aquests moments, no? Per tant, el poc reconeixement que se'n fa en aquest informe d'aquests propietaris.

I algunes preguntes concretes també, per acabar, senyora Trilla. Quines polítiques aplicades creu vostè en els darrers temps a Catalunya, doncs, no han funcionat i quines han estat les causes per arribar a aquesta situació? Perquè, quin ha de ser, segons vostè, el paper del tercer sector dins del sistema d'habitatge? Complementar l'acció pública o assumir també funcions, potser, estructurals?

El cost pressupostari, l'impacte quantitatiu en el nombre de «vivendes» assequibles, al termini... Tot això, quant a les seves propostes, no ens ho ha acabat de confirmar, d'explicar, i li demanàriem, potser, que desenvolupés aquestes dades, no?

També, en darrer terme, senyora Trilla, vostè creu que és possible resoldre el problema de l'habitatge sense incrementar significativament la promoció privada? I quines fórmules de col·laboració publicoprivada entén vostè que són més eficaces per incrementar el parc d'habitatge assequible?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada García. I seguidament i en nom de VOX, té la paraula el diputat senyor Bello. Quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Gracias, señora Trilla, por sus explicaciones. Bueno, coincidimos todos, yo creo, que, efectivamente, Cataluña y España tienen un gravísimo problema de vivienda. Y, desde nuestro punto de vista, pues, creemos que esto ha sido provocado por las nefastas políticas de la izquierda que se han venido aplicando durante tantísimos años.

Reconocemos su papel, el papel del tercer sector, pero hay que recordar que la solución al problema tiene que venir de la Administración pública, tienen que venir tanto de medidas legislativas como de medidas de liderazgo público, cambios normativos, facilidad para la inversión. Y, en fin, reconocemos su papel, en todo caso, complementario de la solución del problema.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Bello. I seguidament i en nom del PSC, té la paraula la diputada Eva Candela.

Eva Candela López

Gràcies de nou, president. Moltes gràcies Carme, senyora Carme Trilla, per ser avui aquí. Sempre –sempre– estàs a disposició. Moltíssimes gràcies. Sempre a disposició i avui per exposar-nos aquest informe sobre la crisi de l'habitatge. Molt interessant llegir-lo, molt interessant escoltar-te. Saps que per a nosaltres ets una font d'inspiració, també, com ens ho expliques.

Un informe que plasma una realitat que no hem de normalitzar. L'habitatge s'ha convertit en la principal causa d'exclusió social al nostre país i el que no podem permetre'ns és normalitzar com si això estigués posat en el dia a dia nostre. I també el paper que representen les entitats del tercer sector, a qui avui representes, per gestionar tota aquesta vulnerabilitat que es fa molt més gran en el tema de l'habitatge.

I jo crec que una de les qüestions més rellevant d'aquest document és que no es limita a fer una diagnosi, sinó que també planteja un canvi de mirada, no? I ens diu que la política d'habitatge no pot basar-se exclusivament en ajuts puntuals o en mesures d'emergència, sinó que cal una estratègia sostinguda en el temps que

incrementi de manera significativa aquest parc d'habitatge, que no tenim al nostre país, públic i assequible per a una gran majoria de la societat i social per a aquestes famílies més vulnerables.

Que mobilitzi tots aquests habitatges buits que hi ha, que impulsi la rehabilitació d'habitatges, que també és una manera d'exclusió social l'estat en què estan molts habitatges. I també la part que... Parla l'informe de donar aquesta estabilitat a les entitats socials, a les entitats del tercer sector que treballen cada dia amb aquestes famílies i amb aquestes persones més vulnerables.

I això, en definitiva, el que requereix és una implicació de totes les administracions. És imprescindible treballar d'una manera coordinada i aprofitar tots els instruments disponibles que tenim i dotar, efectivament, dels recursos necessaris per donar resposta a tota aquesta emergència habitacional. I donar resposta és una responsabilitat de les institucions en primer lloc.

Cal garantir que aquestes polítiques siguin suficients, que siguin estables, com deies, i capaces de donar resposta a una demanda que, malauradament, continua creixent. Sembla que no té aturador i continua creixent. Perquè, al capdavant, la millor política social que podem fer és garantir que qualsevol persona pugui accedir a un habitatge digne, assequible i estable també, sobretot amb una estabilitat.

I aquesta, que hauria de ser una prioritat compartida, jo crec que ho és, eh?, una prioritat compartida de tots els grups parlamentaris, més enllà de les diferències polítiques que tenim tots, perquè és una qüestió de cohesió social, de justícia i de futur del nostre país.

El nostre grup parlamentari valorem molt positivament les polítiques que s'estan fent des del Govern de la Generalitat, impulsant mesures fruit d'acords amb les forces progressistes d'aquest Parlament, mesures que algunes venen reflectides en aquest informe, com pot ser l'ampliació del parc d'habitatge públic i social, la reserva d'habitatge per a col·lectius en risc d'exclusió, entre d'altres moltes. Se m'acaba el temps.

El que està clar és que hi ha molta feina a fer, molta, que la tasca de les entitats del tercer sector és imprescindible. El nostre grup parlamentari ho té molt clar, com així també ho té molt clar el Govern de la Generalitat.

Donar-li les gràcies per ser avui aquí i posar-nos a la seva disposició, com sempre, per continuar treballant.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputada Candela. I ara, senyora Trilla, quan vostè vulgui també disposarà d'una pròrroga i penaltis si vol utilitzar-ho. I pot començar quan vulgui.

Carme Trilla i Bellart (co-coordinadora del Gt de Polítiques d'Habitatge de la Taula d'entitats del Tercer sector Social de Catalunya)

Sí, bé, moltíssimes gràcies als comentaris de tots els grups, perquè, a diferència del ponent anterior, el meu no és tant un tema polèmic, sinó un tema més de construcció d'un sistema de col·laboració publicoprivada, no? I, per tant, és relativament més senzill, no?

Intentaré contestar algunes de les preguntes. Pel que fa a les meses d'emergències, que em preguntaven des dels Comuns, doncs, evidentment –evidentment–, seguim tenint un problema enorme de llistes d'espera de meses d'emergències. Jo no conec i no puc contestar aquí la diferència de criteri entre meses d'emergències municipals i la Mesa d'emergències de la Generalitat. No ho conec i, per tant, no puc dir quins són els aspectes que caldria polir aquí.

Però el que sí que puc dir és que seguim tenint un problema de mesa d'emergències molt greu. Ahir mateix ho vam veure al migdia al Telenotícies en el cas concret de Barcelona. I, per tant, no estem donant resposta a les famílies que van ser desnonades o que segueixen sent desnonades. Però no només –no només–, perquè la Mesa d'emergències té molt a veure amb els desnonaments, però estem assistint, i això és un tema que ens hauria de fer aixecar les alarmes a tots, absolutament a tots, que és el tema del sensellarisme i de les persones que estan al carrer, les que veiem, les que no veiem, les que estan en zones que no són urbanes i que estan en tendes de campanya i a les quals s'ha referit abans el Pablo Feu que estan vivint, malvivint en habitacions rellogades i en espais, diguem-ne, clarament qualificats ja en la llei del 2007 com a infrahabitatge.

Per tant, abans m'he referit a una visió més general de la política d'habitatge i de les problemàtiques d'habitatge, però això ens està esclatant a les mans, ens està esclatant als municipis, perquè no tenim capacitat de donar resposta al que hi ha a les meses d'emergències i el que no està a les meses d'emergències perquè no entra perquè no ve d'un desnonament.

Que aquest és un criteri que està dificultant l'adjudicació d'habitatges, perquè si ho fem a través de mesa d'emergències, però no està a la mesa d'emergències, no tenen accés, no?

Per tant, aquí tenim molta feina a fer. Té a veure, evidentment, i això ho comparteixo absolutament amb tots, amb una insuficiència d'oferta. I si no compartim que hi ha una insuficiència d'oferta, ens estem fent trampes al solitari. No estaria la gent vivint en habitacions si tingués habitatge per poder viure. I a vegades hem tingut discussió de dir: «Home...» —entro en un terreny que no toca, però bé—, «si regulem les habitacions podem córrer el risc que les persones que estan en habitacions, segons com, vagin a parar al carrer, perquè... i llavors ens trobem que el que passa és que no sabrem com atendre'ls si engreixem l'exèrcit de persones, diguem-ne, mal allotjades, no?»

O sigui, que qualsevol mesura que vostès prenguin aquí han de ser molt conscients

Fitxer 38CTH9

que pot tenir derivades col·laterals que cal mesurar molt bé perquè poden donar peu a incrementar les situacions de marginalitat mentre no som capaços d'oferir prou oferta d'habitatge, eh? I aquest és un tema que jo crec que l'haurien de tenir sempre present.

S'ha referit a que el tema del TIR, del tanteig i retracte, potser ens ha fet comprar edificis més cars. No, és al contrari, estem comprant els edificis, els habitatges més barats. Si no fossin molt barats, no els podríem comprar, sobretot en el tercer sector, eh? Només comprem habitatges que després, amb el lloguer que podem cobrar, puguem pagar. I, per tant, això precisament ens porta a una provisió d'habitatges que no són pas els de millor qualitat del país.

Després, em deien que parlés de tres instruments. M'ho han preguntat per dues bandes diferents. Digui tres instruments o digui tres elements vertebradors que convindria. Bé, n'hi ha un que... Nosaltres, com ens proveïm d'habitatge? Ens proveïm d'habitatge per tres maneres, una amb cessions dels particulars, cedits o llogats, eh?, però de particulars, siguin petits o siguin grans tenidors.

Suposo que tots vostès saben que jo no soc partidària d'aquesta distinció entre petits i grans. M'és igual. Els que tenen habitatges que estiguin a favor, diguem-ne, de facilitar aquests habitatges per a finalitats socials o per subjectar-se a la regulació de lloguers.

Doncs bé, nosaltres una via és la provisió a través de la cessió de tercers. L'altra és la compra. Per tant, el tanteig i retracte. I la tercera, la promoció amb obra nova. Doncs bé, en la primera el tema de la seguretat jurídica dels propietaris per a nosaltres és clau i tot el que fa trontollar aquest àmbit fa que se'ns redueixi la possibilitat d'accedir a més habitatges.

Ara mateix hem d'incrementar els habitatges que tenim cedits per poder atendre les emergències i el diàleg amb els propietaris es fa cada vegada més difícil, precisament perquè no hi ha aquesta confiança que hi hauria d'haver. O sigui, establir mecanismes de confiança amb els propietaris per a mi és clau.

Segona línia. Aquesta és una reflexió tècnicament més complicada, però són –i n'he fet referència abans– els límits d'endeutament que tenim tots plegats. Nosaltres tenim límits d'endeutament, l'ICF té límits d'endeutament, els ajuntaments tenen límits d'endeutament, la Generalitat té límits d'endeutament.

D'aquesta manera, no podem promoure. Podem promoure una quantitat, però no les quantitats que necessitem. Per tant, aquí sí que hi ha una reflexió de caràcter jurídic de com fem que l'endeutament necessari per crear els parcs de lloguer que aquest país no té, des d'Europa entenguin que no ens poden seguir, diguem-ne, retallant la capacitat d'endeutament.

Ells venen d'una història des de la Segona Guerra Mundial de crear parcs públics i, per tant, ja els tenen fets, però nosaltres no els tenim fets. I ho hem de fer a partir de l'endeutament i resulta que tots estem constrenyits per això. Aleshores, ara no diré quina pot ser la fórmula, però que sàpiguen vostès que aquí tenim un tema que ens

condicionarà a tots en el mig... bé, ja ens està condicionant i ens condicionarà en el mig i en el llarg termini. Tenim un problema de finançament si volem fer els habitatges que hem de fer. Per tant, un altre tema.

I després aquí, ara improviso, però aquesta llei que estem plantejant a nivell estatal, per què no podria ser una llei de Catalunya? Evidentment, no tindria alguns instruments de fiscalitat que són a nivell estatal, però potser sí que ens permetria enfortir el que és el teixit del tercer sector, dels proveïdors socials d'habitatge a nivell de Catalunya, fent que el que la llei d'habitatge parla de promotor social, donar-li aquesta amplitud de proveïdor social.

I potser seria un tema que, com aquest Parlament, podria instituir una figura, que voldria que vostès també entenguessin per què estem parlant d'aquesta figura ara i no n'hem parlat fa deu anys o fa quinze anys o fa vint anys. Aquesta figura dels proveïdors socials d'habitatge va vinculada al lloguer i aquest país està començant a crear lloguer. Hem perdut tot el lloguer que teníem, no tot. Però el lloguer que hi havia al segle XX s'ha anat perdent. De lloguer públic, doncs, en queda molt poc. I el lloguer privat, evidentment, de grans institucions es va perdre. I el lloguer privat, dels privats, doncs, l'estem acabant de rematar, diguem-ne, amb moltes de les mesures que estem prenent.

Per tant, és un país que ha anat perdent lloguer i resulta que tenim sobre la taula un repte majúscul de creació de lloguer –de creació de lloguer. I això ens impacta directament amb el que he dit abans, amb el finançament. No podem fer lloguer si no tenim finançament, no podem fer lloguers si no tenim sòl, eh? Però tampoc no tindrem lloguer si no som capaços de gestionar el lloguer. I aquesta és la nostra feina, la feina de les entitats com nosaltres, que som gestores.

Aleshores, per això parlem de la nova figura dels proveïdors socials, perquè fins ara no l'havíem tingut, perquè no l'havíem necessitat, perquè no teníem el producte. Però si necessitem aquest producte, necessitarem aquesta figura, no? Llavors, tot el que sigui reflexionar al voltant d'aquesta figura jo crec que és important. I que des d'aquest àmbit de la casa de les lleis, doncs, s'hi podria tenir molt a dir, no?

I jo crec que aquests serien els tres temes, eh? El tema de com cuidem el lloguer que encara ens queda, com el cuidem, dels particulars. I jo sé que, evidentment, hi

ha molt males pràctiques i això fa que es vegi molt la necessitat de regular el que fan els particulars. Però jo diria que als particulars els hem de fer associats a la política d'habitatge. Hem de concertar, hem d'arribar a pactes. L'altre, el tema del finançament i el tercer, la figura aquesta dels proveïdors socials com a operadors en el mig i en el llarg termini amb col·laboració amb l'ajuntament.

Nosaltres som més eficaços, som més àgils, som més propers als usuaris. El nostre nivell d'insolvència és baixíssim comparat amb nivells d'insolvència de l'Administració. Per tant, totes les virtuts que té aquesta figura crec que les hauríem de potenciar.

I, bé, no em puc entretenir potser amb més respostes, però crec que seria una mica aquesta la reflexió global.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Trilla. I res, senyor Feu, senyora Trilla, molt agraïts per la seva presència. I quan vulguin tornar ja ho saben, aquí tenen casa seva.

Ara, seguidament faríem una petita parada tècnica i seguiríem després amb la resta de comissió.

(Pausa.)

I som tots? Ja tenim el diputat Mijoler. Pensava que havia anat d'excursió, diputat Mijoler, però no.

Lluís Mijoler Martínez

Sí, president, he anat a explorar altres comissions, però, com pot veure, he tornat.

El president

Molt bé.

Fitxer 38CTH10

Molt bé. Vinga, doncs som-hi.

Proposta de resolució sobre l'emergència d'habitatge a Salt i les mesures urgents per a garantir el dret a l'habitatge (posposada)

250-00769/15

La tercera ha quedat posposada.

Proposta de resolució sobre la necessitat de construir una passarel·la elevada per a vianants sobre les vies del tren a Tàrraga

250-00779/15

Per tant, saltaríem a la quarta, que fa referència a la proposta de resolució sobre la necessitat de construir una passarel·la elevada per a vianants sobre les vies del tren a Tàrraga. Aquesta és una moció que presenta el Partit Popular. Per tant, la diputada, quan vulgui, pot fer l'explicació oportuna.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Diputats i diputades. Els passos a nivell representen un perill extrem degut a aquesta inèrcia de l'alta velocitat que els impedeix detenir-se a temps. Un tren pot necessitar fins a un quilòmetre i mig per frenar totalment. Es produeix una falta de la percepció de la velocitat real. Els trens poden semblar als vianants més lents i més llunyans del que realment estan. La rutina diària de creuar per un mateix punt pot dur a conductors i vianants a ignorar senyals preventives. Són un anacronisme amb molt de perill.

Es calcula que a Espanya cada any moren catorze persones creuant les vies de ferrocarrils per llocs no autoritzats. Els atropellaments de la xarxa ferroviària són una de les causes principals de mortalitat a les vies, registrant una cinquantena d'incidents d'aquest tipus cada any.

Catalunya concentra al voltant del seixanta per cent d'aquests atropellaments de vianants. Tots recordarem un dels pitjors precedents històrics, Castelldefels, l'any 2010, quan dotze persones van perdre la vida en ser atropellades per un tren mentre creuaven a peu per acudir a una revetlla.

Aquesta proposta de resolució posa un focus especial a la localitat de Tàrrega, on es viu una gran afluença de públic, perquè és un municipi, ciutat, capital de comarca i rep milers de vianants. És el cas, per exemple, durant la fira de teatre de carrer cada any al mes de setembre.

Tàrrega disposa d'una nova estació d'autobusos ubicada al costat mateix de l'estació de trens i això fa que sigui més que imprescindible per prevenció, reduir riscos, la necessitat d'instal·lar passos com una passarel·la per a vianants que connecti les dues bandes de les vies i en especial atenció entre l'estació de trens i la nova estació d'autobusos.

Les mancances anomenades a Tàrrega han estat traslladades per nombrosos veïns del municipi i també traslladat per premsa local. El Ministeri de Transports es va comprometre a reparar el ferm del pas a nivell pel seu estat deteriorat. S'han detectat també avaries en les barreres de protecció.

Per tot plegat, des del Partit Popular demanem la redacció d'un estudi que derivi en l'execució d'un projecte de construcció, donar lloc a la supressió d'aquests passos a nivell pel risc que representen i mesures urgents per garantir la seguretat mentre no es construeixi la passarel·la, com millora del paviment, millor senyalització, supressió de punts de risc per a cadires de rodes, carrets infantils o persones amb mobilitat reduïda i altres sistemes d'alerta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Berenguer. S'han presentat esmenes i, per tant, per part del PSC, el diputat Ezquerria té la paraula.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, president. Des del nostre grup parlamentari compartim la preocupació que motiva aquesta proposta de resolució. La seguretat dels vianants, l'accessibilitat universal i la bona connexió entre l'estació de ferrocarril i la nova estació d'autobusos de Tàrrega són objectius que compartim.

És evident que el pas a nivell del carrer Sant Pelegrí de Tàrrega genera dificultats i que cal continuar treballant perquè aquest punt ofereixi les màximes garanties de

seguretat per a tota la ciutadania, especialment per a les persones amb mobilitat reduïda, la gent gran o les famílies amb infants.

Ara bé, també pensem que és responsabilitat d'aquest Parlament aprovar resolucions que siguin tècnicament viables i jurídicament ajustades a les competències de cada administració. Per aquest motiu, abans de determinar que la millor solució és una passarel·la elevada, cal disposar d'un estudi que analitzi quina és l'opció més adequada des del punt de vista tècnic, funcional i econòmic.

De fet, ja s'havia treballat en un projecte de pas inferior que finalment es va descartar per la seva complexitat tècnica, i això reforça la necessitat de prendre decisions fonamentades en criteris objectius i realistes. En segon lloc, perquè estem parlant d'una infraestructura ferroviària de titularitat estatal. Per tant, qualsevol actuació sobre aquest pas a nivell requereix necessàriament la participació i la coordinació amb Adif.

I finalment, perquè mentre s'analitza la solució definitiva, és imprescindible continuar millorant les condicions de seguretat del pas existent, també en coordinació amb l'administració competent.

Des del nostre grup defensem una manera de governar basada en el rigor, la cooperació institucional i la resolució efectiva dels problemes. Agraïm l'acceptació de l'esmena i la transacció que hem fet. Votarem favorablement tots els punts perquè permeten avançar en una solució realista, tècnicament solvent i compartida entre totes les administracions implicades.

El que importa als veïns i veïnes de Tàrraga no és tant quin tipus d'infraestructura s'acaba construint, sinó que aquesta garanteixi una mobilitat més segura, més accessible i millor integrada al conjunt de la ciutat. Aquest és el compromís del nostre grup i aquest és també el compromís del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Ezquerra. En nom de Junts té la paraula la diputada Montse Ortiz quan vostè vulgui.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Compartim que el pas a nivell del carrer Sant Pelegrí comporta una situació de risc i que cal actuar per millorar la seguretat viària. Però aquesta proposta parteix d'una lectura errònia, confon un punt conflictiu amb el problema estructural de mobilitat de la ciutat de Tàrraga. Perquè el problema no és el pas a nivell, sinó que el problema és que la C-14 continua travessant pel mig de la ciutat i també, precisament, en el punt on hi ha el pas a nivell del carrer Sant Pelegrí.

La C-14 no és una carretera secundària, hi circula el transport pesant que connecta el Port de Tarragona amb França, el trànsit industrial vinculat a Guissona i milers de vehicles que es desplacen cap a Andorra o la Costa Daurada. Tot aquest volum de trànsit circula al llarg de més de dos quilòmetres per Tàrraga.

Aquest és el problema estructural de mobilitat de Tàrraga. Per això sorprèn que la solució que es plantegi sigui la construcció d'una passarel·la al pas a nivell del carrer Sant Pelegrí. I encara sorprèn més quan a pocs metres d'aquest mateix pas a nivell ja existeix un pas elevat construït allà on l'orografia ho permetia. Una passarel·la no farà desaparèixer els milers de vehicles ni farà reduir el pas de centenars de camions que cada dia travessen Tàrraga per la C-14. I en definitiva, la proposta no serveix, doncs, per eliminar l'origen i el principal factor de risc que pateixen els veïns de Tàrraga en qüestió de mobilitat.

El que sí que resol el problema és la variant de la C-14. Aquesta és la infraestructura que reclama des de fa dècades, ja que permetrà reduir el trànsit en més d'un vuitanta per cent i disminuir, per tant, la perillositat. Afortunadament, aquesta reivindicació ja ha fet un pas endavant amb la seva incorporació al pla d'encàrrec d'actuacions. Per tant, demanem al Departament de Territori que compleixi i agilitzi la seva execució.

Ara bé, això no vol dir que no calgui actuar en altres punts, al contrari, hi ha actuacions urgents i prioritàries pendents com garantir un accés segur a peu del polígon de la Canaleta. Avui molts treballadors només hi poden arribar caminant per la mateixa C-14 amb el risc que comporta.

Nosaltres, doncs, sempre estarem a favor de millorar la seguretat dels vianants, però cal prioritzar les actuacions que resolen els problemes estructurals. Per això defensem que el que cal ara és es necessitar l'execució urgent de la variant de la C-14.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I ara, en nom d'Esquerra, el diputat Salvadó, i vicepresident de la Comissió, té la paraula.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Sense tindre en compte altres consideracions quant a mobilitat i l'afectació de Tàrraga, algunes d'elles que ja estan contemplades al pressupost de la Generalitat recentment aprovat i publicat crec que ahir mateix o abans d'ahir, avui parlem d'un pas a nivell al carrer Sant Pelegrí, a Tàrraga, però ja en esta comissió, el passat més recent, hem anat parlant de problemàtiques similars a altres municipis.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anunciem el vot favorable a aquesta proposta de resolució perquè entenem que és essencial minimitzar els riscos per als ciutadans i ciutadanes de Tàrraga, que els passos a nivell en este país els hem de repensar, que els vianants, i més en este pas a nivell en concret, en què no tenen el pas segregat dels vianants respecte dels vehicles, que té poc manteniment del ferm, per tant, amb el que implica en l'increment de dificultats, de mobilitat i increment del risc, sobretot en persones més vulnerables o bé que van amb mobilitat reduïda o amb els cotxets dels nens.

Els passos a nivell segueixen models de fa dècades, abans ho ha comentat la diputada del Grup Popular, absolutament anacrònics. L'increment d'activitat als municipis, també com a Tàrraga, on tens una estació d'autobusos al costat d'este pas de nivell, incrementa l'afluència de gent i, per tant, això encara incrementa més els riscos del mateix pas a nivell.

Per tant, cal que l'Estat posi com a prioritat la salvaguarda de la seguretat dels vianants i que actualitze el que seria l'accessibilitat i la seguretat de diferents punts, entre d'altres, el que avui estem parlant. I, per tant, donarem suport als tres punts de la moció, també amb la esmena transaccional que ens han avançat entre el Grup Socialista i el Grup del Partit Popular. I, per tant, votarem a favor.

El president

Moltes gràcies, diputat Salvadó. I ara, en nom de VOX, té la paraula el diputat senyor Bello. Quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Tan solo para informar de que votaremos a favor de esta propuesta de supresión de pasos a nivel y de construcción de la pasarela peatonal en Tàrrega.

Gracias.

El president

Molt bé, senyor Bello. I per acabar té la paraula el diputat Mijoler en nom dels Comuns. Quan vostè vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, nosaltres compartim la preocupació per la situació del pas a nivell del carrer Sant Pelegrí. Per tant, donarem suport a aquesta proposta de resolució amb la transacció que s'ha incorporat, perquè creiem que parlem d'un punt especialment sensible de la ciutat, que hi conflueixen l'estació ferroviària, la nova estació d'autobusos i un flux molt important de persones que es desplacen diàriament a peu.

Aquesta concentració d'infraestructures de transport públic hauria d'anar acompanyada d'una connexió segura, còmoda i plenament accessible entre les dues bandes de les vies. No és acceptable que persones grans, persones amb mobilitat reduïda, famílies amb cotxets infantils o persones usuàries del transport públic hagin d'afrontar un pas amb deficiències en el paviment, problemes d'accessibilitat o possibles incidències en els sistemes de protecció.

Per als Comuns, fomentar el transport públic no consisteix només a disposar d'una estació de tren i una estació d'autobusos, sinó garantir que aquestes infraestructures estiguin ben connectades amb la ciutat i que totes les persones hi puguin accedir amb autonomia, seguretat i dignitat.

Considerem, doncs, com dèiem, adequada l'esmena i, per tant, la transacció amb aquesta redacció d'un estudi previ. Una passarel·la no pot limitar-se a permetre

travessar les vies, ha de ser realment accessible, pendents adequats ascensors, rampes quan siguin necessàries i unes condicions de manteniment que en garanteixin el funcionament permanent. L'estudi previ, doncs, ha de permetre analitzar aquestes qüestions i definir quina és la millor solució tècnica per a Tàrraga.

També compartim la necessitat d'establir una coordinació efectiva amb Adif, que és l'administració responsable de la infraestructura ferroviària, recordem-ho, i que les diferents administracions han de treballar conjuntament per analitzar la millora o la supressió dels passos a nivell situats en nuclis urbans, prioritzant aquells que presenten més risc, més afluència de persones o més dificultats d'accessibilitat.

Per tant, el cas de Tàrraga mereix ser analitzat específicament per la seva funció intermodal i per la centralitat que aquest pas té en els desplaçaments quotidians de la ciutat.

Finalment, i mentre no s'adopti una solució definitiva, és necessari revisar l'estat i les prestacions del pas a nivell actual. La revisió d'Adif ha de permetre detectar les deficiències existents i introduir les millores necessàries en paviment, senyalització, barreres, sistemes d'avís i condicions d'accessibilitat.

Les càmeres de videovigilància poden ajudar a identificar determinades incidències, però no substitueixen les actuacions físiques necessàries per garantir la seguretat de les persones. Per tant, donem suport al text amb la incorporació de la transacció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Mijoler. I ara sí, diputada Berenguer, i per un breu espai per fer referència a les esmenes, quan vostè vulgui.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, president. I per les esmenes presentades pel diputat Manel Ezquerria i també per la resta de comentaris de la resta de grups polítics. Quant a l'esmena 1 del PSC, hem fet una transacció. Valoràvem la conveniència d'aquest estudi també previ, però sí que fixàvem una data per no allargar-se *in eternum* i el primer quadrimestre de l'any 2027. I en tant que és un estudi, doncs, altres modalitats que puguin ser les millores tècniques més adients.

L'esmena 2, doncs, l'acceptem per la competència d'establir aquesta coordinació oportuna amb Adif. I l'esmena 3 no l'acceptàvem perquè sí que consideràvem que rebaixava el contingut. I la problemàtica, doncs, ja l'han vist i l'han viscut *in situ*, amb persones amb carrets, amb mobilitat reduïda o amb cadira de rodes.

I, per tant, demanàvem aquestes millores urgents en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per tant, puc entendre que votem en un únic... votem una vegada tota la proposta de resolució.

Per tant, vots en contra?

Abstencions?

4 vots de Junts.

Vots a favor?

Partit Popular, VOX, Esquerra Republicana, PSC i Comuns.

Per tant, 12 a favor i 4 abstencions. Queda aprovat el punt 4.

Proposta de resolució per a incorporar el nom d'Aiguafreda a la senyalització ferroviària

250-00791/15

Passaríem al punt 5, que és proposta de resolució per incorporar el nom d'Aiguafreda a la senyalització ferroviària. Aquesta és una proposta de resolució de Junts. Té la paraula la diputada Ortiz.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Amb aquesta proposta demanem complir i executar un acord pendent des de fa nou anys que Adif continua tenint guardada en un calaix. L'R3 para a Aiguafreda, però qualsevol persona que

Fitxer 38CTH11

consulti la informació de Rodalies, els plànols o arriba a l'estació no trobarà enlloc el nom d'Aiguafreda. I això té conseqüències. La primera és per als usuaris. Molts viatgers no saben a quina estació han de baixar, arriben a Sant Martí de Centelles i dubten si aquella és la seva parada. Aquesta incertesa provoca desorientació, retards i reclamacions. I qui acaba atenent aquestes queixes és justament l'Ajuntament d'Aiguafreda, quan el responsable d'aquesta situació és Adif.

I la segona és per al poble. Aiguafreda és la porta d'entrada al Montseny, rep visitants, té activitat econòmica, comerç i un gran potencial turístic. Disposar d'una estació de Rodalies i de bones connexions ferroviàries genera activitat i oportunitats. Però si aquesta connexió no és visible, si el nom del poble no apareix al mapa ferroviari ni als rètols ni als canals d'informació de Rodalies aquestes oportunitats es perden.

I el més sorprenent és que aquest debat ja hauria d'estar tancat. L'any 2017, fa nou anys, el consell d'administració de l'ATM va aprovar que l'estació passés a denominar-se Sant Martí de Centelles - Aiguafreda. Un acord que també comptava amb el vistiplau de l'Institut d'Estudis Catalans i que corresponia executar a Adif com el titular d'aquesta infraestructura.

Des d'aleshores, l'Ajuntament d'Aiguafreda no ha deixat de reivindicar aquest canvi, ha insistit reiteradament que s'executés l'acord. Però malgrat totes aquestes gestions, nou anys després continuem exactament al mateix punt i l'Ajuntament sense cap informació sobre el motiu d'aquest retard.

I aquest incompliment encara costa més d'entendre quan durant tots aquests anys, des del 2017, s'han anat canviant fins a vuit noms d'estacions de Rodalies, totes a l'àrea metropolitana de Barcelona, mentre Aiguafreda continua esperant. Ni tan sols les obres que s'estan executant actualment a l'R3 han servit per aprofitar l'oportunitat i executar aquest acord.

Per tot el que hem exposat, els demanem el suport dels grups parlamentaris. És una reivindicació justa i raonable. Per això demanem al Govern de la Generalitat que s'impliqui, que posi fil a l'agulla a una situació que fa nou anys que hauria d'estar

resolta i que exigeixi a Adif que compleixi. Que compleixi i executi aquest mateix 2026 el canvi de nom de l'estació de Sant Martí de Centelles - Aiguafreda.

I aprofito, president, per informar d'un canvi en el temps o fer una esmena *in voce*, perquè posàvem que s'havia d'executar en acabar el segon trimestre del 2026 i la nostra esmena és que es finalitzi abans d'aquest 2026.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputada Ortiz. Diputat Salvadó, quan vostè vulgui.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Sí, des d'Esquerra Republicana estem totalment d'acord amb aquesta proposta de resolució i, per tant, anunciem el nostre vot a favor, que, al final, insta el Govern a emprendre les gestions pertinents amb Adif. I, de fet, ha de ser el més ràpid possible perquè als cartells de l'estació de Sant Martí de Centelles, així com en tota la documentació oficial, plataformes d'informació, venda de bitllets, es canviï definitivament el nom de l'estació a Sant Martí de Centelles - Aiguafreda.

Primer, perquè ja ho diu la proposta de resolució, existeix un acord del 2017 de l'Autoritat del Transport Metropolità. Perquè així també s'evitaran confusions innecessàries a l'usuari, perquè ja hauria de començar a ser hora, i esta és una prova més, que Adif comença a enfocar el seu servei pensant en l'usuari i no pensant en portes cap endins de la pròpia Adif.

Incorporar la comunicació efectiva i fer-ho de manera transparent, perquè també evitar confusions a l'usuari hauria de ser allò de «per a traure un cinquet», eh? I, per tant, no és admissible aquesta falta de respecte cap als usuaris del ferrocarril i també cap als municipis i, en este cas, cap a Aiguafreda.

Com tampoc ho és que Adif porte pràcticament deu anys, quasi deu anys, sense complir un acord tan senzill de l'ATM en un període, ho comentava la diputada, en què s'han produït diversos canvis de nom de les estacions.

Per tant, per no fer-ho més llarg, des del Grup d'Esquerra Republicana votarem a favor d'esta proposta de resolució.

El president

D'acord, doncs, diputat. I en nom del Partit Popular, la diputada Esteller. Quan vostè vulgui.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, president. El Grup Popular també donarà suport a aquesta iniciativa perquè l'estació de Sant Martí de Centelles sigui Sant Martí de Centelles - Aiguafreda. Tenint en compte, com ha dit el grup proponent, que és la porta d'entrada del Montseny i que no és un tema només de caràcter nominatiu, sinó que és un tema que implica una millora en la qualitat d'informació dels ciutadans, sobretot els viatgers ocasionals que no tenen aquesta informació i, per tant, no coneixen l'estació o on han de baixar.

Per tant, després de vuit anys, nosaltres considerem que és un temps excessiu per donar compliment a aquest acord, tenint en compte que l'Autoritat del Transport Metropolità ja va aprovar aquesta denominació, no?

Per tant, des d'aquesta visió, aquesta proposta és més que raonable perquè millora no només la informació als usuaris ocasionals, que és molt important perquè, com s'ha dit, també al darrere hi ha una vinculació d'activitat econòmica que es podria potenciar més encara, però també es dona visibilitat a aquest municipi, tant per als viatgers com per al reconeixement que ha de tenir a l'hora de poder tenir la informació de la pròpia estació, com les plataformes on hi ha aquesta denominació, ja sigui la compravenda de bitllets, etcètera, no?

Per tant, des del Grup Popular li donarem suport.

El president

D'acord, diputada Esteller. I passàriem la paraula al senyor Bello, diputat de VOX. Quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Tan solo para anunciar nuestro voto favorable a esta propuesta para incorporar el nombre de Aiguafreda a la señalización ferroviaria.

Gracias.

El president

D'acord, senyor Bello. I diputat dels Comuns, senyor Mijoler, quan vostè vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Donarem suport a la proposta, no pot ser d'una altra manera. Fa més de nou anys que hauria d'haver-se fet efectiva. La mobilitat és un dret, sempre ho diem, però també diem que la informació ferroviària és servei públic. Per tant, no té cap sentit que es mantingui aquesta denominació. Ha de ser la de Sant Martí de Centelles i Aiguafreda, que és la realitat. O sigui, que la denominació ha de reflectir quina és la realitat i què és el servei que donen aquestes estacions. Per tant, votarem a favor.

El president

Gràcies, diputat Mijoler. I per acabar, diputat Aparicio, en nom del PSC. Quan vostè vulgui.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Bé, com deia la companya diputada Ortiz, no estem parlant d'una proposta nova. El canvi de denominació de l'estació ja va ser aprovat per l'ATM el 2017, després del corresponent assessorament tècnic i lingüístic i d'acord amb els criteris de normalització toponímica. Per tant, ja existeix un acord adoptat fa anys que encara no s'ha materialitzat.

La denominació de Sant Martí de Centelles – Aiguafreda reflecteix millor la realitat territorial de l'estació, facilita la identificació de la destinació per part dels viatgers i contribueix a oferir una informació més coherent i útil. A més a més, s'alinea amb altres actualitzacions de nomenclatura que s'han anat fent a la xarxa ferroviària els darrers anys.

Per això, no és que sigui raonable, és que és necessari que es facin les gestions adients amb Adif perquè aquest acord pendent es pugui executar i que la nova denominació s'incorpori també als diferents canals d'informació i de venda de bitllets.

Per aquests motius, el nostre grup, sense més, votarà favorablement a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, diputat Aparicio. Puc entendre que s'acceptava l'esmena *in voce* que feia. No sé si és *in voce* o *in voce*[#07.43]. És igual, tot queda a casa. Se m'ha entès. Per tant, passem a votació.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Majoria absoluta. Doncs, unanimitat, i mirem de canviar el nom.

Proposta de resolució sobre el finançament del transport públic urbà dels municipis capital de comarca

250-00792/15

Passem a la següent proposta de resolució, que és el punt 6 que fa referència a la proposta sobre el finançament del transport públic urbà dels municipis capital de comarca. Aquesta és una proposta de resolució que presenta el Grup de Junts i, per tant, la diputada Sònia Martínez té la paraula.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Bé, avui portem a aquesta comissió una proposta que parla d'equitat territorial, de sostenibilitat i, sobretot, de coherència, perquè no té sentit que la llei, per una banda, ens obligui als municipis catalans de comarca a prestar un servei de transport públic urbà i que, al mateix temps, el Govern no els garanteixi ni el finançament necessari per fer-ho possible.

El text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya estableix que tots aquests municipis capitals de comarca han de prestar aquest servei de transport col·lectiu urbà de viatgers, independentment de quina sigui la seva població. Per tant, no és una opció, és una obligació. I si l'Administració imposa una obligació, doncs, aquesta ha d'anar acompanyada de tots els recursos per complir-la.

Molts d'aquests municipis assumeixen una càrrega financera que els desborda. Parlem de capitals de comarca, alguns amb recursos limitats, que han de mantenir un servei essencial per a la ciutadania i també per als veïns i veïnes dels municipis de l'entorn que hi accedeixen cada dia, ja sigui per treballar, per estudiar o bé per accedir també als serveis bàsics.

I sense un cofinançament estable per part de la Generalitat aquest servei es ressent i quan el transport públic es ressent, evidentment, qui ho paga és la ciutadania i, en especial, els col·lectius vulnerables.

Les capitals de comarca sabem que són l'eix vertebrador del seu territori, generen tots aquests moviments de població constant, concentren tots els serveis, equipaments i els llocs de treball. I un transport públic urbà de qualitat en aquests municipis és, en realitat, una política de cohesió territorial. És la diferència entre un territori connectat i un territori fragmentat.

A més, estem actualment en un context de transició ecològica que exigeix apostar decididament per aquest transport col·lectiu, reduir la dependència al vehicle privat, millorar la qualitat de l'aire, reduir les emissions. Tots aquests objectius passen, necessàriament, per un transport públic ben finançat i ben gestionat.

Aquesta proposta nostra és concreta, és factible. Demanem dues coses al Govern. Primer, que garanteixi un finançament estable i suficient per als municipis capitals de comarca d'acord amb els principis que ja estableix la Llei 24/2015. I segona, que concreti i que aprovi els criteris de finançament per a la prestació d'aquest servei i que estableixi les partides pressupostàries corresponents.

Cal dir que el text original de la proposta fixava un termini per al primer trimestre del 2026. I, atès que ja som al juliol, caldria actualitzar aquesta data i situar el termini abans que finalitzi el quart trimestre del 2026. No demanem res de nou, només demanem que el Govern compleixi amb allò que la llei ja preveu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I com a grup esmenat i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Salvadó. Quan vostè vulgui.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Estem d'acord amb el que planteja la proposta de resolució i amb l'enfocament que ha fet la diputada, a qui li agraeixo també l'acceptació de l'esmena d'addició que havíem presentat des d'Esquerra Republicana.

Al final, l'obligació de prestar el servei del transport urbà a totes les capitals de comarca posa en evidència una sèrie de qüestions. Per una part, que hi ha capitals de comarca de dimensió molt diferent, de musculatura financera també molt diversa.

I és una obvietat que no és el mateix Tarragona com a ciutat, com a capital de comarca, que Falset. I, per tant, calen, com també planteja la moció i es planteja normativament, mesures de proporcionalitat. També és una evidència que la població s'està movent, bàsicament cap a la costa, però també en moltes comarques la població es mou des dels seus petits municipis cap a la seua capital de comarca.

I, per tant, ens calen eines de vertebració territorial que puguin falcar la població als municipis més menuts del país i, per tant, cal garantir l'exercici d'esta responsabilitat de les mateixes capitals de comarca en esta vertebració territorial i ajustar-ho amb el transport comarcal per tal de vertebrar aquesta mobilitat dins la comarca com a element essencial per falcar la població a tots els municipis.

I en este sentit va la nostra esmena que plantejàvem des d'Esquerra Republicana i justament en un context de canvi climàtic. Per tant, aquesta mobilitat entre municipis dins de la comarca s'ha de potenciar des del transport públic, des del transport col·lectiu.

I, per tant, i acabo, absolutament d'acord amb la proposta de resolució. I torno a agrair que s'hagi acceptat aquesta esmena des del Grup d'Esquerra Republicana, que el que pretén és millorar el posicionament de la població als municipis més menuts de cada comarca.

Gràcies, president.

El president

Molt bé. D'acord. Vinga. I ara, seguidament i en nom del Partit Socialista, té la paraula el diputat Aparicio. Quan vostè vulgui.

José Ignacio Aparicio Círia

Gràcies, president. Bé, compartim el diagnòstic de fons. Disposar d'un transport públic urbà de qualitat és essencial per garantir la cohesió territorial, la igualtat d'oportunitats i una mobilitat més sostenible.

Les capitals de comarca exerceixen un paper de referència per als seus territoris, on cada dia concentren serveis, activitat econòmica, educativa i sanitària, i això genera unes necessitats de mobilitat que cal atendre amb un transport públic eficient, accessible i adaptat a la realitat de cada municipi.

Ara bé, també hem de ser rigorosos pel que fa al repartiment competencial. La prestació del transport públic urbà correspon als ens locals i el seu finançament s'emmarca en el sistema general de finançament de les administracions locals. I és precisament l'Administració General de l'Estat qui té la responsabilitat d'establir els mecanismes que garanteixin un finançament estable per als municipis que tenen l'obligació legal de prestar aquest servei.

En aquest sentit, cal recordar que actualment es troba en tramitació la llei de mobilitat sostenible, que ha de definir un nou marc de finançament dels serveis de transport públic urbà. Creiem que és en aquest marc on s'han de consolidar solucions estables i estructurals.

Per això hem presentat una esmena que buscava reforçar el sentit de

Fitxer 38CTH12

la proposta i situant correctament les responsabilitats de cada administració i expressant el suport de la Generalitat als ens locals davant l'Estat per garantir aquest finançament estable i suficient.

Tot i compartir l'objectiu de reforçar el transport públic urbà i el suport als municipis, entenem que la proposta no reflecteix adequadament el repartiment competencial ni el marc de finançament vigent. I per aquest motiu, però sempre amb esperit constructiu, el nostre grup s'abstindrà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Aparicio. I ara, en nom del Partit Popular, té la paraula la diputada senyora Esteller. Quan vostè vulgui.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, president. Els municipis de la capital de comarca assumeixen un paper molt important en el transport públic urbà. És molt necessari que el transport públic urbà tingui un finançament adequat perquè tots els usuaris puguin tenir un transport públic de qualitat, que arribi a temps i que, veritablement, reuneixi les condicions de seguretat que ha de tenir.

La situació en què es troben molts municipis de capital de comarca, ja s'ha comentat, hi ha una gran diversitat territorial per la naturalesa del propi municipi i no tots tenen la mateixa capacitat econòmica. Per tant, molts d'ells han d'assumir un finançament del que es diuen les competències impròpies, no?, que ha exercir el propi ajuntament, però sense el finançament adequat.

Això tensiona molt la tresoreria i fa que en ocasions els municipis tinguin que prestar uns serveis amb unes condicions que no són les adequades. I, per tant, des d'aquesta visió el transport queda molt afectat.

La pròpia llei ja reconeix uns criteris a l'hora de poder abordar el finançament. La 21/15 estableix que els criteris han de ser de proporcionalitat, d'equilibri territorial i coordinació pressupostària. Per tant, això caldria aplicar-ho, naturalment, tenint en compte la diversitat del territori i la capacitat financera de cada un d'aquests municipis amb l'equilibri territorial que es garanteix i es necessita.

Per tant, ja sigui competència de l'Estat... Però vostè sap molt bé, senyor Aparicio, que l'Estat, a través de la Generalitat, arriba a acords de finançament del transport públic. Per tant, també és responsabilitat de la Generalitat assumir aquest acord perquè es pugui finançar aquest transport públic amb les dotacions suficients per garantir un servei de qualitat i en condicions.

Per tant, nosaltres, des d'aquesta visió, entenem que s'ha de millorar el finançament, però qüestionem també que... el model cal canviar-lo, vull dir, cal millorar el model,

perquè el model actual de mobilitat de Catalunya és absolutament insuficient i no dona resposta a les necessitats que hi ha en aquest moment.

Per tant, votarem a favor tenint en compte que tenim aquesta assignatura pendent.

Gràcies.

El president

D'acord, diputada Esteller. I seguidament, i en nom de VOX, té la paraula el diputat senyor Bello. Quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Bien, todos estamos de acuerdo en la importancia de tener un buen servicio público de transporte, pero también que esté bien financiado. Y hemos oído ya muchas veces que se asignan funciones a los ayuntamientos sin tener en cuenta la financiación.

Entonces, estando de acuerdo en el fondo del asunto, la redacción tal y como está, y además con la enmienda que han aceptado, nos genera algunas dudas, por lo que no vamos a abstener.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Bello. I en nom dels Comuns té la paraula el diputat senyor Mijoler. Quan vostè vulgui.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Les capitals de comarca tenen una funció que, evidentment, va molt més enllà dels seus límits municipals, concentren els hospitals, centres educatius, equipaments socials, etcètera. Cada dia hi arriben persones procedents de molts altres municipis per treballar, estudiar, anar al metge, fer gestions o simplement accedir a serveis públics.

Per tant, el transport urbà d'una capital de comarca no dona servei únicament i exclusivament a la població que hi té empadronada, té aquesta dimensió comarcal i aquesta dimensió territorial. Però passa massa sovint que aquest servei recau, el

cost d'aquest servei recau directament i principalment sobre l'ajuntament que l'ha de prestar.

Per tant, els Comuns compartim la necessitat d'establir finançament estable, suficient i previsible per al transport públic urbà de les capitals de comarca. Els ajuntaments no poden estar pendents cada any de convocatòries, subvencions o negociacions puntuals amb el Govern de torn.

Ara bé, també volem assenyalar que no n'hi ha prou amb reclamar que el finançament ha de ser suficient, cal definir també com es calcula. El model no es pot basar exclusivament en la població empadronada, sinó que ha de tenir en compte la població realment servida, la centralitat de cada municipi, la mobilitat obligada, la dispersió territorial, l'envelliment de la població, necessitats socials, l'existència d'equipaments supramunicipals i el volum de persones que finalment arriben diàriament de la resta de la comarca.

I també vincular el finançament a objectius de qualitat del servei, més freqüències, més cobertura, accessibilitat universal, tarifes assequibles, reducció d'emissions i millor connexió amb ferrocarril i amb transport interurbà.

I, en aquest sentit, també considerem positiva l'esmena presentada per Esquerra Republicana. No té sentit que un autobús interurbà arribi a la capital de comarca pocs minuts després que hagi sortit l'autobús urbà que permet arribar a l'hospital, per exemple, no?, a l'estació o a un polígon. La coordinació ha d'anar també més enllà de fer coincidir alguns horaris, una veritable integració entre transport urbà i interurbà.

I també hem de dir que aquesta proposta arriba tard. La llei de finançament del sistema de transport públic és del 2015 i més d'una dècada després continuem reclamant o es continuen reclamant els mecanismes de finançament.

També val a dir que Junts ha tingut durant molts anys responsabilitats directes en el Govern de la Generalitat i també, per tant, en les polítiques de mobilitat. Per això estaria bé que aquesta proposta incorporés també una certa autocrítica. Però bé, en qualsevol cas, els problemes de transport públic municipal no han aparegut en aquesta legislatura i son polièdrics. I, per tant, donarem suport a aquesta moció.

Garantir un transport públic digne a les capitals de comarca és garantir igualtat d'oportunitat, és garantir la cohesió territorial i, per tant, també una transició ecològica socialment justa.

Gràcies.

El president

D'acord, diputat Mijoler. Diputada Martínez, i vol fer ús de la paraula referent a la incorporació de l'esmena del Grup d'Esquerra.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Bé, acceptem l'esmena d'Esquerra perquè recull una demanda de moltes comarques de Catalunya i reforça la coherència territorial i també l'enriqueix. I l'esmena del Grup Parlamentari Socialistes no la podem acceptar perquè creiem que dilueix substancialment el que demana la nostra proposta.

El president

D'acord.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies.

El president

Per tant, podríem votar els punts 1 i 2 conjuntament i votar el 3?

Vinga, passem a votació dels punts 1 i 2.

Vots en contra?

Abstencions?

Abstencions de VOX i del Partit Socialista.

I vots a favor?

La resta de grups, Esquerra Republicana, Comuns, Partit Popular i Junts.

10 a favor, 6 abstencions. Per tant, queda aprovat.

I ara, i per acabar, passaríem ja al punt 7.

Ai, perdoneu, el tercer punt.

Vots en contra?

Abstencions?

El Grup de VOX.

I vots a favor?

La resta de grups.

Per tant, queda aprovat. 15 a favor i 1 abstenció. Doncs, endavant.

Proposta de resolució sobre la prioritització de les inversions a la carretera GI-555, entre la carretera N-II i Hostalric

250-00806/15

I ara sí. Per acabar, el punt 7, que és. Proposta de resolució de resolució sobre la prioritització de les inversions a la carretera GI-555, entre la carretera N-II i Hostalric. Aquesta és una proposta de resolució que presenta Esquerra Republicana, que també fa el senyor Salvadó, que Hostalric és al costat de casa, eh?. Farà la intervenció. Quan vostè vulgui, diputat.

Albert Salvadó Fernández

Bé, com deia Llach, som un país petit i, per tant, tot està al costat de casa. Gràcies, president. Bé, Esquerra Republicana presentem esta moció perquè, evidentment, hi ha carreteres que expliquen molt bé la realitat d'un territori i la GI-555 n'és una.

És una via imprescindible per a la mobilitat de la Selva, perquè connecta municipis, dona servei a l'activitat econòmica i actua com a alternativa entre la N-II i la C-35. Però, al mateix temps, és una carretera que fa massa anys que espera les inversions que necessita. I esta situació no és casual, ja que a Catalunya arrosseguem des de fa dècades un dèficit d'inversions en infraestructures per part de l'Estat espanyol. És una evidència.

Any rere any s'anuncien inversions que després no s'executen, mani qui mani allà. Les comarques gironines en són un exemple evident, carreteres, ferrocarril,

infraestructures estratègiques que acumulen retards mentre els ciutadans continuen esperant.

Per això és imprescindible que la Generalitat establisque les seues prioritats i destine els recursos disponibles allà on realment són necessaris. I la GI-555 n'és una. No és només una qüestió de mobilitat, és una qüestió de seguretat. Parlem d'una carretera amb revolts continus, canvis de rasant, sense vorals en bona part del seu recorregut i amb una presència habitual de vehicles pesants.

Un traçat que pràcticament no ha evolucionat en dècades i que continua presentant una elevada sinistralitat. No podem resignar-nos al fet que les persones hagin de circular cada dia per una infraestructura que tothom reconeix que necessita una actuació profunda.

Des d'Esquerra Republicana defensem un país cohesionat, on la qualitat de les infraestructures no depengui del codi postal ni del pes demogràfic dels municipis. La cohesió territorial també es construeix invertint en les carreteres que utilitzen cada dia els treballadors, les treballadores, els estudiants, les empreses i també els serveis d'emergència. Per això esta proposta és tan necessària.

Demanem que la millora integral de la GI-555 sigui una prioritat pressupostària, que el Govern encarregue de manera immediata al projecte constructiu amb un calendari plurianual per permetre executar l'obra sense més dilacions. Perquè les infraestructures no són una despesa, sinó que són una inversió en competitivitat i, sobretot, són una inversió en igualtat d'oportunitats entre territoris.

Acabo ja, president. Ja faig ús de la posterior intervenció per posicionar-me en les esmenes. Acceptem les dues esmenes del Partit Socialista - Units per Avançar perquè actualitzen el primer punt i també perquè s'avança, encara... Sí que aquí demano –parlem de terminis de mitjans del 26– una interpretació generosa de mitjans del 2026, perquè ens consta que també el Govern, en este sentit, té les coses molt avançades i, per tant, deixaríem les esmenes en el seu plantejament original. I, com bé deia, les acceptem. Agraïm al Partit Socialista - Units per Avançar la presentació de les esmenes, que milloren la proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Molt bé, diputat Salvadó. I ara, com a grup esmenat i en nom del PSC, el secretari de la Comissió, el diputat Becerra, té la paraula.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. A la vista de la proposta d'Esquerra Republicana, també agraïm la intervenció que ha tingut. Hem tingut una actitud clara, constructiva, però exigent, no? Perquè parlem d'una infraestructura que no és menor, parlem d'una via que condiona la seguretat i la cohesió de la comarca de la Selva. És una de les infraestructures que menys millores o menys inversió en carreteres ha patit.

I el diagnòstic és compartit. Des del nostre grup, la GI-555 és una carretera essencial. És un eix de connexió de moltes poblacions mitjanes. Sils, Riudarenes, fins a Hostalric, etcètera, amb nuclis disseminats i urbanitzacions que també estan ben bé properes a aquesta carretera i que serveix de connexió a la Nacional II, a la A-2, a l'eix C-35, a la C-63 també.

Per tant, és un traçat sinuós, vorals inexistents, canvis de rasant. Una sinistralitat que no podem normalitzar, perquè l'estretor que té la via i la manca d'aquests marges fa que el risc de sinistralitat es mantingui. I, per tant, cal afrontar aquest diagnòstic amb realisme, calendari i garanties.

De fet, el projecte ja està redactat des del punt quilomètric 1,350 fins al quilòmetre 2,850, ja el projecte ja està redactat, que afecta els nuclis de Sils i Riudarenes. El pressupost ja està projectat, són més de 7 milions d'euros. I s'està acabant un altre projecte, que pràcticament el tenen ja llest, entre el quilòmetre 0 i l'1,350, que és ben bé del nucli de Sils. La feina està molt avançada i, per tant, en breu segurament estarà tot licitat i tot projectat en aquests punts quilomètrics.

Sí que després també s'ha prioritzat, i així les esmenes anaven enfocades a prioritzar el que és l'estudi de la resta de trams. L'estudi de la resta de trams de la GI-555, les esmenes anaven en aquest sentit. I agraïm al Grup d'Esquerra Republicana l'acceptació de les mateixes.

I ben bé és, sobretot, posant al centre del territori els municipis de Sils, Riudarenes, Massanes, Hostalric per minimitzar les afectacions que hi ha allà. I tot plegat amb el criteri de prioritzar la seguretat.

I moltes gràcies per l'acceptació de les esmenes i nosaltres votarem a favor.

El president

Molt bé, diputat Becerra. I ara, seguidament i en nom de Junts, té la paraula la diputada Sònia Martínez.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. La GI-555 és una carretera, com s'ha dit, que té una funció territorial molt important, però és una infraestructura que no ha evolucionat al ritme que ho hauria d'haver fet. La proposta

Fitxer 38CTH13

demana dues coses raonables, que és el mínim que mereix qualsevol via que connecta municipis i que cada dia posa en risc aquelles persones que la transiten.

Per això, des de Junts per Catalunya compartim aquest diagnòstic, compartim la urgència, la seguretat viària no pot esperar. I, com deia el diputat Salvadó, les comarques gironines han de veure que les seves infraestructures reben sempre la mateixa atenció que les de qualsevol altre territori del país.

Per tots aquests motius, des del Grup Parlamentari de Junts votarem a favor d'aquesta proposta.

El president

Molt bé, diputada. I seguidament, i en nom del Partit Popular, té la paraula la diputada Esteller.

Àngels Esteller Ruedas

Sí, moltes gràcies. El Grup Popular també donarem suport a la reforma integral de la GI-555, entre d'altres raons perquè és una carretera amb un traçat molt antic que

té, com ha comentat el grup proponent, molts riscos i, per tant, també té un... L'utilitzen molts camions pesants i això també fa que tinguin risc de sinistralitat, eh? És cert que és una carretera que durant molt de temps requereix una inversió i una adequació integral de tota la infraestructura, també pel seu pas estratègic i la seva connexió també amb la C-35 i l'N-II. Això fa que tingui aquest volum de trànsit, que diuen que són 2.639 vehicles diaris, no? Per tant, és necessari que això acceleri el que és aquesta reforma.

Pel que s'ha comentat, ja hi ha un projecte fet. Nosaltres, el fet que ho presenti Esquerra Republicana, que ha arribat a un acord en el pressupost, és quasi garantia que es materialitzarà, no?, perquè suposo que també ho han incorporat dins de les esmenes o dins de l'acord pressupostari perquè es pugui realitzar, com diu aquesta proposta, al llarg d'aquest any.

Per tant, nosaltres donarem suport a la proposta.

El president

Molt bé, diputada Esteller. Senyor Bello, en nom de VOX, quan vostè vulgui.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Tan solo para anunciar nuestro voto favorable.

El president

Molt bé, senyor Bello. I ara, per acabar, diputat Mijoler dels Comuns.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies. Donem suport a aquesta proposta i també a les esmenes que han presentat per part del PSC i que celebri que s'acceptin.

La situació de la GI-555 no és una reivindicació nova, és una carretera que connecta els municipis de la Selva, que suporta trànsit de vehicles pesants i que presenta un traçat amb revolts, amb canvis de rasant, amb manca de vorals i amb punts amb unes condicions de seguretat clarament millorables.

Ara bé, també voldríem situar el debat. La millora de la GI-555 no s'ha de plantejar com una actuació per atraure més trànsit, convertir-la en una nova drecera entre grans eixos viaris o augmentar indiscriminadament la velocitat dels vehicles.

L'objectiu principal ha de ser reduir sinistralitat, protegir les persones i adaptar la infraestructura a la realitat del territori.

És raonable prioritzar, en primer lloc, també, pel que fa a la priorització, el tram entre la Nacional II i la C-63, per al qual ja hi ha projectes en redacció, i que es fixi la finalització amb un calendari concret. I és perquè és preferible disposar d'un projecte concret, amb terminis i possibilitats reals d'execució que limitar-nos a aprovar una declaració genèrica sense que tingui calendari.

Però també val a dir que aquesta priorització no ha de comportar que la resta desaparegui de l'agenda. L'ordre d'estudi de la resta del tram s'ha de formalitzar efectivament a mitjans de 2026 i ha de servir per definir actuacions, terminis i necessitats pressupostàries, no pas per ajornar indefinidament qualsevol decisió.

La comarca necessita també, hem de dir-ho, més transport públic més enllà d'aquesta actuació. Necessita millors connexions entre municipis, més freqüències d'autobús i una coordinació efectiva amb el servei ferroviari. Moltes persones circulen per aquesta carretera, precisament, per no disposar d'una alternativa de transport públic útil.

Per tot això, com deia, votarem favorablement la proposta. Exigim que el projecte del tram es finalitzi dins del termini compromès, que l'estudi de la resta de la carretera no quedi en un calaix i que les inversions prioritzin la seguretat, la integració territorial, la protecció de les persones i que això no vagi en detriment que no hi hagi més transport públic.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Mijoler. I una vegada ja aclarit el tema de les esmenes per part del diputat Salvadó, passaríem a votació ja la proposta de resolució.

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor?

Per unanimitat quedaria aprovada.

I res, cuideu-vos molt. Que tingueu unes bones vacances d'estiu. El sopar amb els cunyats, que sempre cau durant el mes d'agost, doncs, porteu-lo com pugueu. I, sobretot, cuideu-vos molt. Vinga, ens veiem... Bé, ens veiem la setmana vinent. I la propera comissió que deurà ser al setembre, no?

Doncs, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT